

ZACHARIAS
TOPELIUS: BØRNENES BOG

MED ILLUSTRATIONER AF ALBERT EDELFELT, CARL LARSSON, ACKE MED FLERE

GYLDENDALSKE BOGHANDEF
NORDISK FORLAG

FEMTE SAMLING

ZACHARIAS TOPELIUS

BØRNENES BOG

MED ILLUSTRATIONER AF

ALB. EDELFELT, CARL LARSSON, ACKE M. FL.

OVERSAT AF

IDA FALBE-HANSEN

FEMTE SAMLING

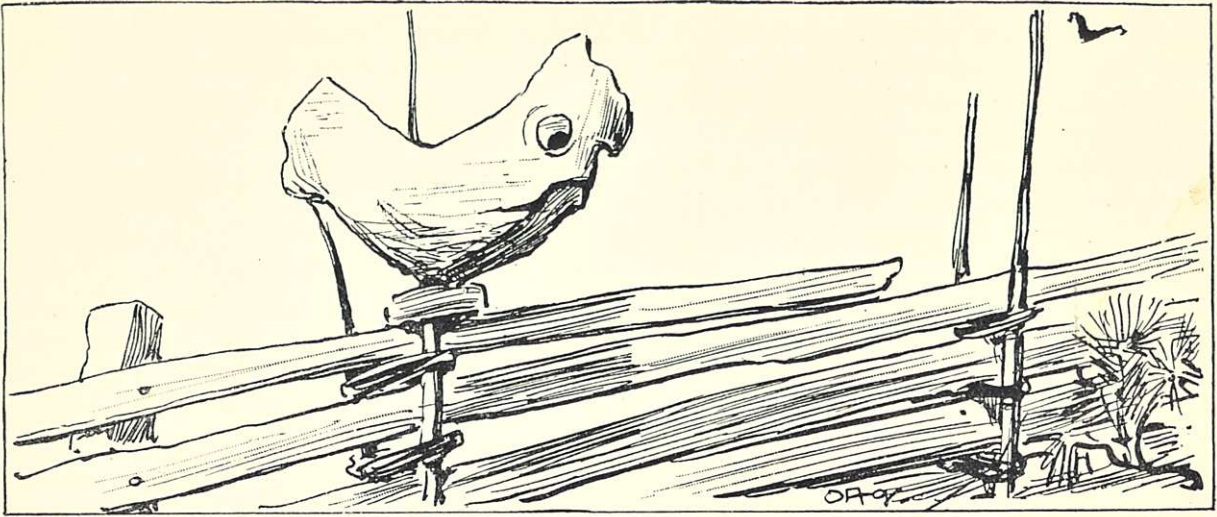
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCX

INDHOLD

VEJRHANEN (ILL. AF OTTILIA ADELBOG).....	4
DEN TAPRE WALTERS EVENTYR	
FØRSTE EVENTYR. OM WALTERS HJEM SAMT OM LUNKENTUS OG DEN STRIBEDE KJOLE (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM OG ACKE).....	8
ANDET EVENTYR SOM HAN OPLEVEDE EN DAG I SUKKERLANDET VED HIMMELBAKKEN (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM OG ACKE)	14
TREDIE EVENTYR, DER HÆNDTE, DA WALTER SLOG TRILLE (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM).....	18
FJERDE EVENTYR. NAAR MAN ER DOVEN, GAAR DET UD OVER HAAR- TOPPEN (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM).....	22
FEMTE EVENTYR. DA WALTER VILDE VÆRE ROBINSON (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM).....	26
SJETTE EVENTYR. HVORLEDES WALTER GIK PAA JAGT OG MÆRKE- LIG NOK SKØD FEJL (ILL. AF ALBERT ENGSTRØM)	31

VEJRHANEN

EN HISTORIE FOR SMAA BØRN

(Se Farvebilledet paa Omslaget)

Nu vil jeg fortælle en mærkelig Historie, der gerne kunde hedde: Hovmod staar for Fald; men enhver kan nu tænke sig, hvad han har Lyst til. Hovmodig kan man være, om man saa ikke er andet end en Hindbærorm, end sige da, naar man har den Ære at være en Vejrhane!

Der var engang en Vejrhane, som sad paa et meget højt Taarn. Hvor den kom fra, og hvordan den var kommet saa højt paa Straa i Verden, det er ikke godt at sige. Der er dem, der tror, at dens Fader ikke var nogen almindelig Hane, men en Tømmermand, der kunde skære Ørne og Drager ud af Træ, og saa tror man, at Tømmermanden skar Hanen ud af en Pind, og hejsede den op i Taarnet i et Tov, for Hanen var luddoven og kunde ikke lære at flyve.

Maaske det ikke var gaet saadan til; maaske havde Hanen engang været Præmiehane i den mægtige Fedronning Gilimiliadolgas Hønsegaard, havde i sit Hovmod gjort Oprør mod sin Herskerinde og var til Straf bleven forvandlet til en Træhane og spigret fast til Taarnet. Det er ikke godt

at vide. Nok er det, der sad den i Taarnet aller øverst oppe, ja, højere end det højeste Træ og det højeste Tag i syv Miles Omkreds. Og saa højt oppe sad den, at hele Jorden rundt omkring den ikke tog sig meget større ud end en Pandekage, og Menneskene saa ud som Fluer paa Pandekagen. En lille Tid saa Hanen dem surre, og saa saa' han, de blev jaget bort med den store Fluesmække.

Vejrhanen var meget stor. Den havde en vældig, rødmalet Hanekam over Næbbet, grønne Øjne, saa store som Tallerkener og en stærkt busket Hale. I dens Mave var der vist Plads til tre Tønder Rug, saa graadig var den. Og den var sandelig stor paa det. Fordi den var saa stor og sad saa højt oppe, syntes den, ingen i hele Verden var saa højt paa Straa som den. Alle Haner er hovmodige, det kan man se paa deres Manerer, naar de krør sig paa Møddingen og strækker Næbbet i Vejret, som de vilde raabe til alle og enhver: hvad er du for en Pusling? Men Vejrhanen var en af de værste. Vi skal se, at saadan noget gaar aldrig godt. Mangen en hovmodig Hane har maattet strække Hals, naar

hans Herskab lavede til Gilde; saa blev den uden Komplimenter plukket og puttet i Stegryden og spist som andet Fjerkræ med Sauce, Kartofler og Tyttebærsyltetøj.

Vejrhanen vidste maaske, at den ikke duede til at faa Hovedet hugget af eller til at spises, og det gjorde den endnu mere hovmodig end andre Haner. Den havde en Egenskab, der er meget almindelig her i Verden, og det var, at den altid drejede Halen efter Vinden. Den kunde derfor se sig om til alle Verdenshjørner. Men hvorhen den saa gloede med sine store, grønne Øjne, ingensteds paa Jorden saa den sin Mage. Den begyndte derfor at tro, at den var meget bedre end alle andre, og at hele Verden burde være den underdanig. Og saa tænkte den ved sig selv:

„Jeg er en stor Hane, en meget fin og fornem Hane er jeg. Der findes ikke min Lige blandt Haner. Jeg er ligefrem en Hanekonge. Det er aabenbart, at Kirken er bygget ene og alene for min Skyld og for at skaffe mig en Plads, der er min høje Rang værdig. Hvorfor skulde Folk hver Søndag samles her ved Kirken, hvis det ikke var for rigtig at beundre og tilbede mig? Ja, jeg er sandelig en stor Hane, en meget fin og mærkelig Hane er jeg.“

Men fornemme Folk har det undertiden temmelig kedeligt, og det havde Vejrhanen ogsaa. Flyve kunde den ikke, arbejde vilde den ikke, og spise behøvede den ikke. Hvad skulde den tage sig for? Det var ikke frit for, at den sommetider med en vis Misundelse saa paa Præstens Høns, som en Gang imellem kom helt hen til Foden af Taarnet og kradsede ivrigt i Jorden for at finde et Korn.

En Dag hændte det, at en Krage fløj hen over Kirken, ganske tæt forbi Vejrhanen, der sad sur og tvær og ærgrede sig over, at nogen turde vove at flyve næsten lige saa højt, som den behagede at sidde. „Kra! Kra! —“ skreg Kragen. „Hvordan har du det, kære Hane?“

„Brrr!“ sagde Hanen, snurrede rundt efter Vinden og vendte Halen til Kragen. „Jeg synes da idetmindste, du kunde kalde mig Deres Excellence.“

„Ser man det?“ sagde Kragen. „Naa, har De-

res Excellence det ikke lidt kedeligt i Længden? At sidde saadan alene og ingenting bestille! Jeg synes, Deres Excellence skulde gifte sig.“

„Gifte mig!“ sagde Vejrhanen. „Hvor skulde jeg finde en Høne, der var saa fin og fornem, at jeg kunde fri til hende uden at sætte en Plet paa mit Navn?“

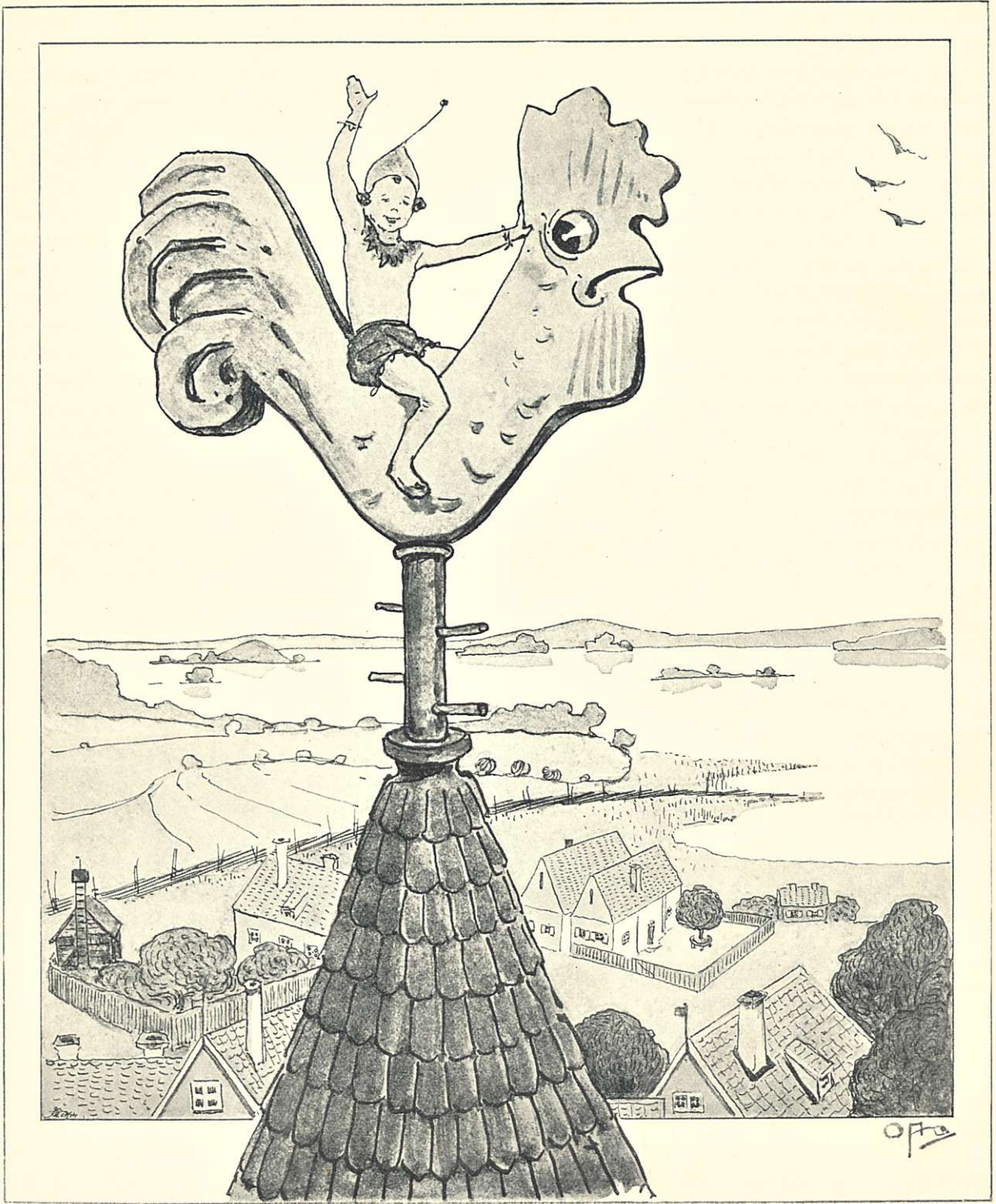
„Deres Excellence har Ret,“ svarede Kragen, „saadan en Høne er ikke let at finde, for jeg husker ikke, jeg nogensinde har hørt Tale om Vejrhøner. Men Deres Excellence kunde da ialtfald bestille noget. Det gør jeg, saa gaar Tiden, og man bliver glad og frisk til Mode.“

„Bestille noget!“ vrissede Hanen til Svar og saa med dyb Foragt paa Kragen. „Fornemme Folk bruger ikke at bestille noget. Det passer sig ikke.“

„Haahaa“, tænkte Kragen ved sig selv, da den fløj sin Vej, „du gloer og gloer til alle Sider, Hr. Hane, og ved alligevel saa lidt om, hvordan det gaar til i Verden. Jeg har tit set de fine og fornemme have mere Arbejde og mere Bekymring end de ringe her paa Jorden. Men saadan en Kraftidiot, som du, tror, at Fornemheden bestaar i, at man ikke gør det Guds skabende Gran af Nytte, men sidder med Hænderne i Skødet, lader andre varte sig op og keder sig næsten ihjel. Det er godt at mærke, at Vejrhanen er flere hundrede Aar gammel og tænker saadan, som mange tænkte i hans unge Dage. Men nu forstaar man bedre end før, at alle maa arbejde og være flittige, hvis de vil være glade og tilfredse. Men det forstaar Hanen ikke. Han er luddoven, og saa siger han: det passer sig ikke.“

Op saadan var det virkelig. Hanen var doven og hovmodig, det var Sagen. I flere hundrede Aar havde den siddet der oppe paa Spiret og ikke saa meget som lagt to Pinde overkors, den havde ikke engang galet. Ja, den var saa doven, at den ikke havde rørt sig af Pletten i alle de hundrede Aar, saa kan man nok tænke, hvor doven den var. En god Omgang Ris havde vel nok opmuntret den til Flid og Arbejdsomhed. Men hvem turde vove at prøve paa det? Desuden var den skabt af Træ, og ingen Ris bed paa den. Nu skal vi høre, hvordan det gik den.

En skøn Dag, da Vejrhanen som sædvanlig

sad og stirrede ud i det Blaa og saa meget tankefuld ud, skønt den tænkte paa ingenting, saa den med Forbavselse en stor Flok Mennesker udenfor Kirken. „Hvordan kan det være?“ tænkte den, „i Dag er det jo ikke Søndag.“ — Men den opdagede snart, hvad det var.

Det var den store Linedanser Karamatti, der havde spændt et Tov mellem Kirketaarnet og Klokketaarnet. Paa Tovet hoppede en lille Dreng og en lille Pige og dansede henimod hinanden og gjorde de mærkeligste Sving. „Naa,“ tænkte Hanen, „var det ikke andet. Jeg troede, det var en ny Fest, som de dumme Mennesker vilde holde her til Ære for mig.“

Lige paa eengang kyssede den lille Karamatti paa Fingeren ad Tilskuerne, og saa klatrede han som en Kat opad Kirketaarnet, for fra gammel Tid var der slaaet Jernhager ind i Spiret, den ene ovenover den anden. Og op ad disse Jernhager entrede nu den lille Karamatti højere og højere, tilsidst var han helt oppe ved Hanen. „Aahaa“, tænkte Hanen og saa rødgnistrende ud.

Men Karamatti lod sig ikke forskrække. mir nix, dir nix var han med et Spring oppe paa Ryggen af Hanen, satte sig overskrævs paa den og raabte af alle Kræfter: „Hyp, min Hest, hyp, min Hest!“

Det kan nok være, Hanen gjorde store Øjne og følte sig gruelig fornærmet, som den sad der i sin Højhed og ikke troede, der var dens Lige i hele Verden. Og nu sad der en lille Knægt og red paa den og raabte: „Hyp, min Hest! Hyp, min Hest!“

Først troede Hanen, at hele Kirken maatte styrte sammen af Forbavselse over saa stor en Næsvished. Men Kirken blev ganske rolig staaende, hvor den stod, og nu gav Hanen sig i sin store Fornedrelse til at dreje og vende sig til alle Sider. Hvad skulde den gøre? Den var saa doven, at den hverken havde lært at flyve eller gale, derfor maatte den nu finde sig i det Knæk, dens Hovmod led, da alle Folk dernede raabte: „Bravo! Bravissimo!“ og syntes, det var en stor Bedrift af den lille Karamatti at sætte sig til at ride paa Vejrhanen. Ja, saadan gaar det her i Verden; naar man er doven og hovmodig, kommer den lille Karamatti og rider paa en, ligesom

han red paa Vejrhanen. Det kan du være vis paa.

Men det blev Vejrhanen ikke synderlig klogere af. Der sad den i Toppen af Spiret Aar efter Aar, det ene Slægtled efter det andet sang deres Salmer til Guds Ære i Kirken dernede og levede deres Tid og gik saa i Graven. Og der kom ny Mennesker istedenfor dem og sang de gamle Salmer i den samme gamle Kirke. Men Vejrhanen sad lige doven og lige fornem i sit Taarn og ventede paa, at der dog til sidst skulde times den en stor, vidunderlig Lykke for dens store Fornemheds Skyld. Maaske den ventede, at den skulde blive forgyldt med det pure Guld og komme til at skinne som Solen, eller mon den ventede en skøn Dag at blive udraabt til Storhanesultan over hele Verden? Ja, hvem kan vide det saa nøje? Den ventede og ventede, og aldrig vilde den store Lykke komme.

Hvor længe den nu end ventede, saa blev den efterhaanden meget gammel og trøsket, saa den ene Stump Træ efter den anden faldt af, naar det blæste. En Dag var det en stærk Storm. Et Vindstød kom farende henover Kirken, blæste hele Vejrhanen ned fra Spiret og tog den med gennem Luften helt ned til Søen. Der kom nu Vejrhanen, ør i Hovedet som den var efter den uvante Fart, for allersidste Gang til at fortryde, at den ikke havde lært at flyve og gale. For havde den kunnet det, saa var den ikke blæst i Søen, men var istedenfor fløjet op paa Raadhustaget og havde sat sig til at gale der, saa Byraadet og hele Byen havde undret sig. Men nu blæste den i Søen og blev af Bølgerne kastet frem og tilbage, saa Gedder og Aborrer saa forbavsede paa den og spurgte hinanden, hvad det mon var for en Søslinge. Til sidst blev den skyllet op paa Bredden, og der blev den liggende.

Ved Bredden af Søen laa der et lille Hus, og der boede en gammel Kone, som havde to Børn, en Dreng og en Pige. En Dag byggede Børnene smaa Dæmninger paa Stranden, ligesom Stuer til de smaa Fisk, der svømmede ud og ind. De gik lidt længere væk for at samle Stene, og saa skete det, at de fandt den stakkels gamle Vejrhane, og den var rigtignok meget ynkelig at se til. Bølgerne havde skyllet al Malningen af den,

og den havde skuret imod Stenene, saa den havde mistet baade Næb og Hale.

Da sagde Børnene: „Den har vi god Brug for! Moder klager altid over, at Krager og Spurve ødelægger Ærterne. Men her har vi en udmærket Fugleskræmsel! Kom, lad os tage et Tov og trække det store Bæst op til Ærtemarken.“

Og saa blev Vejrhanen paa sine gamle Dage sat op paa en Gærdestav til Fugleskræmsel i en Ærtemark istedenfor at blive forgyldt og udraabt til Storsultan over hele Verden. Da hændte det sig, at den samme Krage, der i dens Velmagtsdage havde kaldt den Deres Excellence, en Dag kom flyvende for at gøre sig til gode i Ærtemarken. Hu ha, da saa den Fugleskræmslet og foer afsted, som om Pokker var i Hælene paa den. Men paa Flugten kom den til at se sig til-

bage og genkendte sin gamle Bekendt. „Kra, kra,“ skreg Kragen, „ærbødigste Tjener! Se til Deres Excellence, der er bleven Fugleskræmsel! Aa ja, aa ja, Hovmod staar for Fald! Saadan gaar det her i Verden!“

„Hold dit Næb!“ raabte en klog Ravn, der sad paa en Granstub i Nærheden. „Den stakkels Hane har været doven og hovmodig, og derfor er det gaaet den ilde. Men nu er den gammel og ulykkelig, og de gamle og ulykkelige maa man ikke spotte. Ingen ved, hvordan det vil gaa en selv paa ens gamle Dage.“

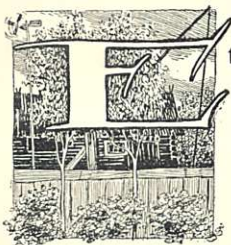
Det sad Vejrhanen og hørte paa altsammen. Men den kunde ikke svare et Ord, for den havde ingen Næb og var sømmet fast til en Gærdestav. Og der sidder den nok endnu den Dag i Dag.

DEN TAPRE WALTERS FØRSTE EVENTYR

OM WALTERS HJEM SAMT OM LUNKENTUS OG DEN STRIBEDE KJOLE

Et Stykke fra Landevejen ligger en Gaard, der hedder Hjemgaard. Maaske du har lagt Mærke til de to smukke Rønnebærtræer ved det rødmaledede Stakit og Brønden med den høje Vippe og Haven med de mange Frugtbuske, der altid bliver først grønne om Foraaret og hen paa Sommeren hænger helt ned til Jorden med deres dejlige Bær. Paa den anden Side Haven er en Lund med høje Poppeltræer, der suser i Morgenvinden, paa den anden Side Lunden er Landevejen, paa den anden Side Vejen er Skoven, paa den anden Side Skoven er den vide Verden. Men paa den anden Side af Gaarden er Søen, og paa den anden Side af Søen er Landsbyen, og rundt om ligger Enge og Marker, snart gule og snart grønne.

Der i det lille kønne Hus med de hvide Vinduesposter, det pyntelige Bislag og den pæne Trappe, der altid er bestrøet med smaat Enebærgrønt, boer der gode, skikkelige og arbejdsomme Folk. Der boer Walters Forældre, hans Broder Frederik, hans Søster Lotte, gamle Lene, og Jonas og Caro og Bravo og Putte og Murre og Ky-

keliky. Caro boer i Hundehuset, Bravo boer i Stalden, Putte opholder sig mest i Karlekammeret. Murre boer snart hist, snart her, og Kykeliky boer i Hønsehuset. Det er hans Kongerige.

Walter er seks Aar gammel, han skal snart begynde at gaa i Skole. Læse kan han ikke endnu, men han kan meget andet. Han kan hoppe Skade, staa paa Hovedet, vende Kolbøtter, trække Krog, kaste Bold, spille Trille, fiske Skaller, køre i Slæde, slaas med Snebold, gale som en Hane, ride paa Kæphest, spise Smørrebrød og drikke Kærnemælk. Han kan gaa sine Støvler skæve, rive sine Bukser itu, slide Huller paa Albuerne, pudse Næse i Fingrene, slaa Tallerkner istykker, kaste Bolden ind gennem Ruden, tegne Mænd paa ethvertsomhelst Stykke Papir, trække Traaden af Rokken, træde Bedene ned i Køkkenhaven, spise sig syg i Stikkelsbær og blive rask igen af en Portion Ris. For Resten har han et godt Hjerte, men en daarlig Hukommelse til at huske sin Faders og Moders Formaninger, og derfor oplever han mange Eventyr.

Nu skal du høre.

En smuk Sommermorgen, da Walter vaagnede, sad hans Moder paa Sengekanten og kyssede ham,

og sagde: „I Dag er det den tyvende Juli. Gud vel-signe dig, kære Barn!“

I det samme kom ogsaa hans Fader og kyssede ham, hans Søskende var allerede klædt paa, og Lene og Jonas viste sig i Døren, og de saa alle saa glade og venlige ud, og Caro logrede med Halen, som han plejede, og Putte gned sig opad Sengen og skød Ryg, og Bravo bjæffede ude i Gaarden, og Kykeliky holdt Tale henne ved Stakittet. Det var altid den samme Tale, der var ingen Afveksling, men det lød meget vigtigt, og det var Hovedsagen.

Lidt flov gned Walter Søvnens af Øjnene og lo ved sig selv. Han vidste jo nok, hvad alt dette betydte: det var hans sjette Fødselsdag.

I et Nu var han oppe og vilde tage sit Tøj, som han om Aftenen havde slængt hen, som det kunde falde sig, ti vor gode Walter var en stor Sjuske, saa lille han var, og der hjalp ingen Formaninger om at lægge hvert Stykke ordentlig paa Stolen. Men i Dag blev han fri for Skænd, og hans Moder rakte ham et Sæt splinternyt Sommertøj, graa Trøje, Bukser og Vest; — det var meget interessant at skulle gaa med Vest. Skjorten laa ogsaa fin og renstrøgen paa Sengekanten, ganske ny Strømper laa paa Stolearmen, og de smaa Støvler, der om Aftenen havde været overstænket med Mudder, stod festlig pudsede ved Sengen. Nu gik det som en Leg at blive fin og pyntet, og det eneste mærkelige var, at Walter i Hastværket tog den højre Støvle paa den venstre Fod, men det gjorde ikke noget, det kunde endda gaa an, det var forkert, men ingen Synd.

Ude i Salen stod Fødselsdagsbordet dækket med Kranse og Blomster, en Kringle og et Skib med Master, Sejl, Bovspryd og rigtig Takkelage. Det havde Jonas i lang Tid arbejdet paa, — han havde været Sømand i sine unge Dage. Saadan et Skib havde Walter længe ønsket sig, hans Glæde var ubeskrivelig, og Skibet maatte straks have Navn. Det fik ogsaa et stolt Navn, det kom til at hedde Lunkentus.

„I Eftermiddag vil vi ro over til Granholmen,“ sagde Faderen, „saa kan du prøve, hvad Lunkentus duer til.“

„Kan Walter ikke sejle med Skibet i Vandtønden? Jeg er saa bange for Søen,“ sagde hans Moder bekymret.

„Skal Lunkentus sejle i Vandtønden?“ spurgte Walter skuffet og misfornøjet.

„Nu faar vi se, hvor lydig du er,“ sagde Faderen. „Du maa ikke ro alene ud paa Søen i Baaden. Men du maa gerne tage Lunkentus med.“

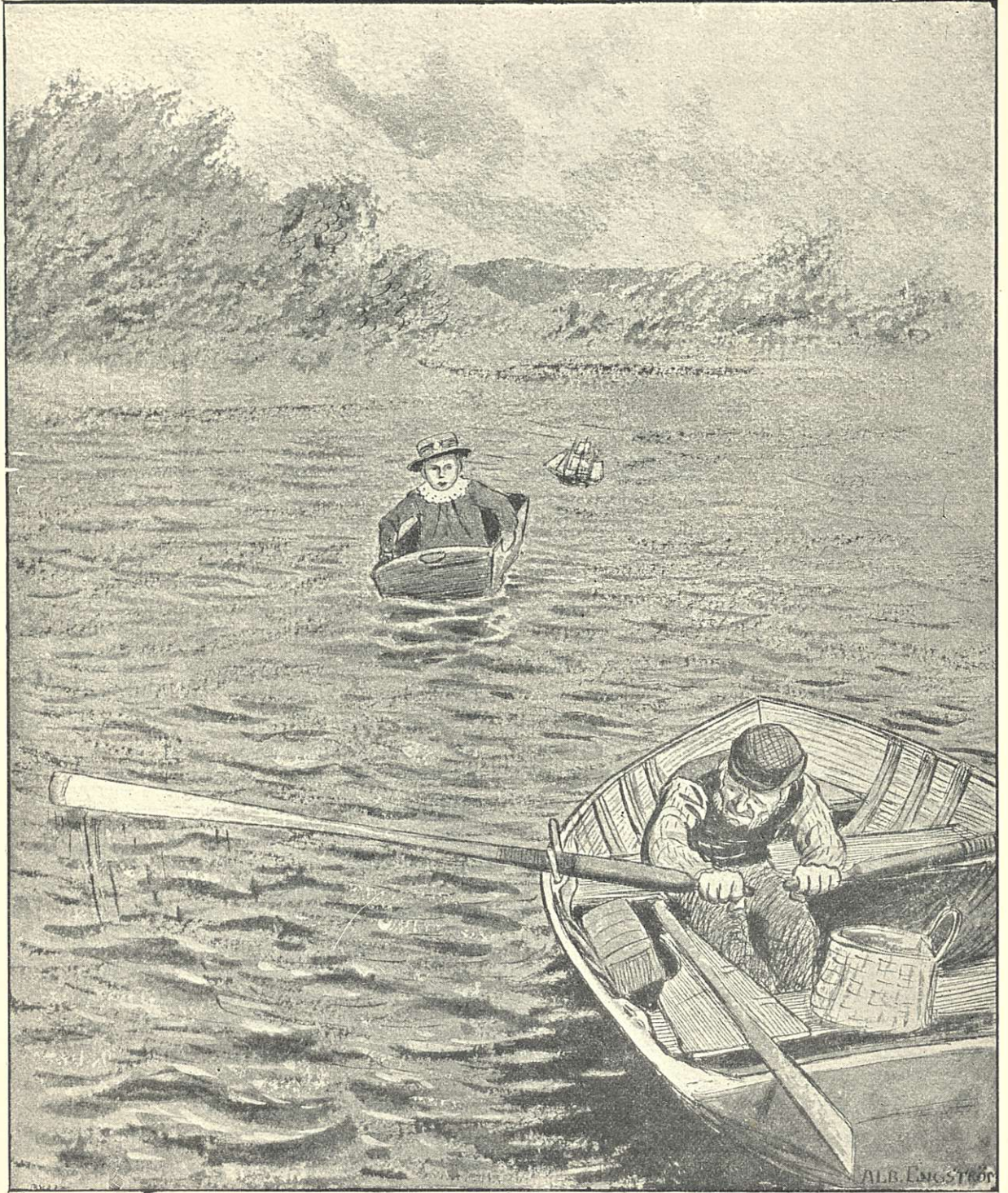
Som sagt, saa gjort. Om Eftermiddagen roede de alle ud til Granholmen i den store Baad. Der var saa smukt, og Søen var saa stille, og de smaa Hundestejler svømmede i store Stimer i Vandskorpen og snappede smaa Larver, der var faldet ned i Vandet fra Træerne. Paa Søens Bred laa der mærkelige Stene, nogle sorte, nogle hvide, og nogle var ligefrem lavet til at slaa Smut med. Moderen lod dække Bord med Kaffe og Smørrebrød midt i Græsset, og aldrig havde Maden smagt saa godt, det var ubeskrivelig morsomt. Det eneste kedelige var, at Myggene ogsaa havde en udmærket Appetit og troede, at Walter var deres Smørrebrød, men Walter slog fra sig med en løvrig Gren og kæmpede som en tapper Helt, en mod tusende. Det var ogsaa rart at være saa tapper og frygtelig.

Da det var besørget, tog Faderen sin Bøsse og gik ad Skoven til, medens Moderen og Lotte gik ud at plukke Blaabær, Lena vaskede op, og Jonas blev sat til at passe paa Drengene. Solen skinnede varmt, Frederik faldt i Søvn, og Jonas, der havde siddet oppe om Natten for at faa Lunkentus færdig, faldt ogsaa i Søvn. Saa fik Walter Lyst til at prøve sit Skib.

Han gik ned til Søen, ladede Lunkentus med hvide Sten, satte en Myre til Styrmand og lod det sejle til Spanien. Der var en svag Fralandsvind, og Lunkentus gjorde sin Bygmester Ære. Walter syntes aldrig, han havde set saa smukt et Skib. Hvor stolt det gyngede paa de krusede Bølger. Sikken Fart det skød! Hvor det duvede kønt for Vinden! Lunkentus sejlede til Spanien, men Walter stod ved Søen med en Snor og sørgede for, at Spanien ikke kom til at ligge for langt borte fra Granholmens Geografi.

Nu kom der et Vindstød. Lige da det var allermorsomst, slap Seglgarnet ud af Haanden paa Walter, og Farvel Lunkentus! Den sejlede nu paa egen Haand ud paa den store Sø.

Walter løb hen til Baaden, men Baaden var stor og tung, den kunde han ikke faa ud. Han løb

op og ned ved Søen, som han var gal: Lunkentus sejler bort! Lunkentus rejser for Alvor til Spanien! Der boede en Fisker i Nærheden; hans Baad var der ikke, men paa Stranden laa der et gammelt Dejgtrug med Bunden i Vejret. Walter betænkte sig ikke længe. Han skød Truget ud i Vandet, sprang ud i det og stagede sig frem med en lille Kæp.

Truget var noget vaklevornt, men i Begyndelsen gik det udmærket. Vinden blæste fra Land og drev lidt efter lidt Truget ud paa dybt Vand. Alligevel kom Walter ikke Flygtningen nærmere, for Lunkentus sejlede meget hurtigere.

Da Walter ikke mere kunde føle Bund med Kæppen, blev han uhyggelig til Mode. Truget drev længere og længere ud, det begyndte at krænge for Bølgerne og var nær ved at kæntrue.

Nu gav Walter sig til at skrike i vilden Sky. Det var ikke langt fra, at hans første Eventyr ogsaa var blevet det sidste.

Til alt Held vaagnede Jonas og gjorde store Øjne, da han langt ude paa Søen saa et lille gyngende Trug og en skrigende Dreng. Daarlige til Bens var han, den gamle, rare Jonas, men nu fik han Ben at gaa paa, løb ned til Søen, satte Baaden ud og roede efter Walter, saa Aarerne knagede, Walter saa det, og hans Mod vendte tilbage. — „Du skal ikke tro, jeg er bange!“ sagde han og rejste sig stolt op i Truget. Men det var mer, end Truget kunde bære, det kæntruede øjeblikkelig, og Walter faldt paa Hovedet i Vandet.

„Aa, din dumme Dreng!“ raabte Jonas og roede saa voldsomt, at den ene Aare knækkede. I samme Nu var han paa Stedet, fik Walter fat i Haartoppen og trak ham op i Baaden. Det var en god Haartop. „Prrru!“ sagde Walter, da han kom op fra Aborreriget.

„Red Lunkentus! Red Lunkentus!“ var det første, han raabte, endnu med Munden fuld af Vand. Og hvor det dryppede af ham, og hvor det sagde svup, svup i hans Støvler, naar han rørte Fødderne!

„Jeg giver Lunkentus en god Dag!“ lo Jonas halvt glad, halvt gnaven, og saa arbejdede han sig med halvanden Aare tilbage til Land.

Her blev stor Opstandelse. Fader skændte, Moder græd, Lotte hulkede, Frederik skreg, Le-

na sagde „Gud forbarme sig!“ og Jonas saa flou ud. Walter selv var ikke en Smule bange, nu da han igen følte det faste Land under Fødderne, og sagde, at det var jo ikke saa farligt, han kunde jo svømme.

„Ja, med Hænderne paa Bunden,“ svarede Jonas.

„Jeg kunde ingen Bund mærke,“ sagde Walter vigtig. „Du skulde bare have ladet mig passe mig selv, saa var jeg svømmet i Land.“

„Men hvor skal vi nu faa tørre Klæder fra i en Fart!“ sagde Walters Moder. „Lotte, løb hen til Fiskerhuset og bed, om du maa laane noget af Børnenes Tøj!“

Lotte løb og kom snart efter tilbage. — „De har kun en lille Dreng og en lidt større Pige,“ sagde hun. „Her er Pigens Linned og sribede Søndagskjole og Strømper og Sko.“

„Skal jeg gaa i Tøsetøj?“ spurgte Walter.

„Ja, det skal du, min Dreng,“ sagde Moderen i den bestemte Tone, som det ikke kunde nytte at gøre Indvendinger imod. „Det skal være din Straf, og du kan være glad, du slipper for saa godt Køb. Du havde fortjent en god Dragt Prygl.“

Der hjalp ingen Kære Mor. Lidt efter var Walter klædt paa og saa meget underlig ud i sin sribede Kjole. — „Kom herhen, skal jeg skille dit Haar!“ sagde Lotte. Men Walter rystede hende af sig og gik gnaven ud i Skoven, mens hans Klæder tørrede.

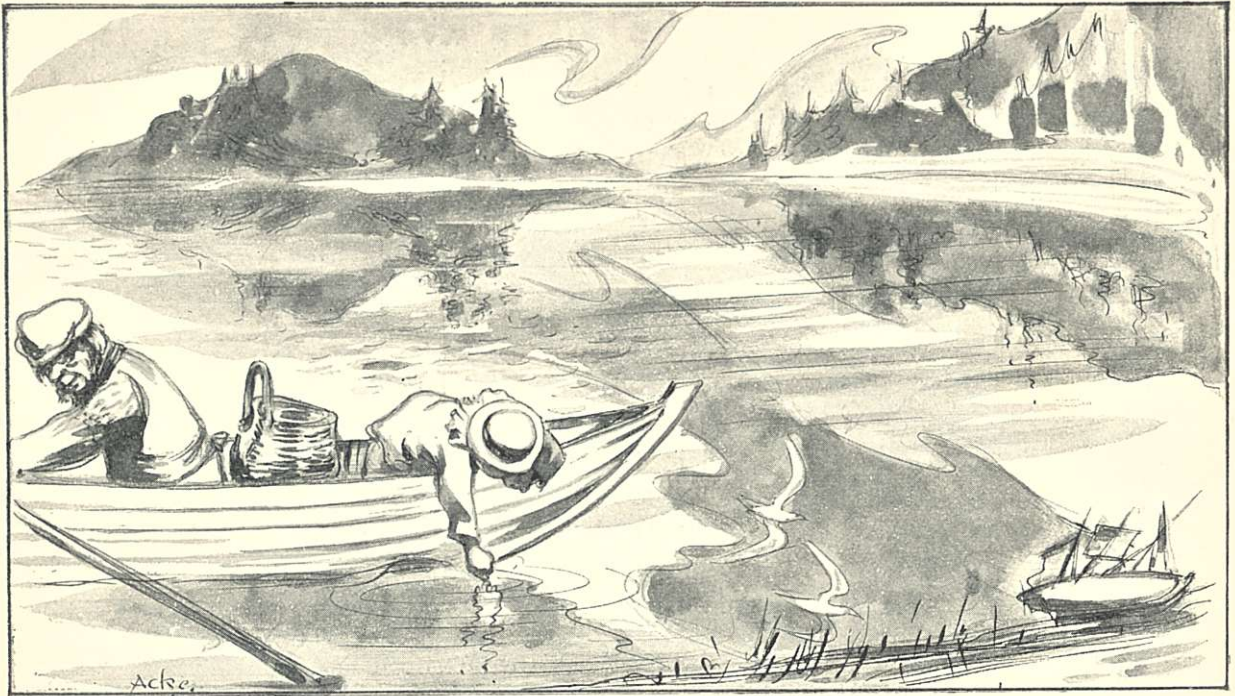
Da han var gaaet et Stykke, mødte han en Jæger, der sagde til ham: „Kan du vise mig Vej til Fiskerhuset, min lille Pige?“

„Jeg er ingen Pige,“ sagde Walter og gik stolt forbi.

Et Stykke derfra gik en gammel Kone og plukkede Blaabær. Walter gik hen til hende med Armene i Siden og sagde: „Jeg er ingen Pige, jeg er en Mand!“

„Naa, er du det?“ sagde Konen og blev ved at plukke.

Længere henne var nogle fattige Drengene i Færd med at pille Blade af Træerne til Foder for Faarene. — „Se, der gaar Laksefiskerens Brita,“ sagde til hinanden, „hun kan hjælpe os at bære Bladene ned i Baaden. Kom Brita, hvorfor gaar du saadan og driver i Skoven?“

„Jeg er ikke jeres Brita!“ sagde Walter og brækkede for en Sikkerheds Skyld en ordentlig Kæp af.

„Hør nu til hende!“ sagde Drengene, og saa gav de sig til at kaste med Grankogler paa den, de troede var en lille Pige. Walter kastede tilbage, og der blev Krig i Skoven. Der svirrede Kugler mellem Træerne, men Fjenden var overlegen, og Walter maatte tage Flugten. Det var ikke let at løbe med Kjole paa over Træstubbene for den, der var vant til at løbe med frihedselskende Ben. Fjenden indhentede Walter og bombarderede ham med Kugler fra alle Sider. — „Vi skal lære dig at gaa og drive i Stedet for at gøre Nytte,“ raabte Drengene.

„Jeg er ikke en Pige, jeg er en Mand!“ raabte Walter og slog om sig med Kæppen. Da det ikke hjalp, fandt han paa at tage Kjolen af og lade den i Stikken. Kjolen blev hængende paa en Enebærbusk, og Walter løb sin Vej i en meget underlig Dragt. Drengene lo, Skovskader og Egern skreg i Træernes Grene, og hele Skoven genlød af Lystighed.

Svedt og blussende kom Walter tilbage til Søen. „Jeg vil ikke være en Pige, jeg vil aldrig mere i

mit Liv være en Pige!“ raabte han langt borte med Graaden i Halsen.

„Græd ikke, min Dreng,“ sagde hans Moder. „En Pige er tit lige saa meget værd som en Dreng. Se her er dit eget Tøj, nu er det tørt. Nu gaar Lotte hen og finder Kjolen og siger Tak for Laan i Fiskerhuset.“

Walter klædte sig om, og det gik rask. Han følte sig saa let og smidig og vel tilpas i sit eget Tøj. Nu var han igen en Dreng, nu var han en Mand, nu følte han sig stærk nok til at beskyde en hel Bataillon med Grankogler. Han havde lidt en gruelig Ydmygelse. „Hvor kan man være tap- per,“ sagde Walter, „hvor kan man være Karl for sin Hat, en Kæmpe, en Helt, naar man har den forfærdelige Ulykke at gaa med Skørter.“

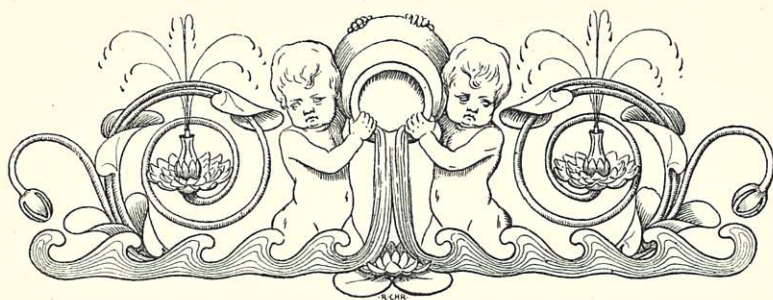
Saa roede de alle hjem igen. Walter sad ved Rælingen og lod sin Kæp slæbe i Vandet, saa det brusede om den. Søen var saa blank som Glas, og Aftenskyerne rødmede af Forundring, da de saa deres Skønhed i Spejlet. Det mærkeligste var, at nede i Vandet var der ogsaa en Himmel ligesaa dyb som den anden Himmel er høj, og dernede svømmede rosenfarvede Skyer ganske som for- oven. Walter tænkte ved sig selv, at dersom det

blanke Vand var af Glas, saa vilde det være morsomt at løbe paa Skøjter paa det. Han syntes næsten, det var Synd for saadan et kønt Spejl, naar Jonas slog Glasset itu med Aarerne og Baaden skar en lang Revne i det. Og da Baaden nærmede sig Hjemgaard, var det underligt at se alle Birkenene staa paa Hovedet nede i Vandet og Solen nede i Dybet skinne mellem de grønne Træer og Fuglene nede i Dybet flyve nede under Vandet mellem Grenene.

Aldrig saa snart havde Baaden lagt til ved Broen, før Walter udstødte et Raab og sprang i Land allerførst. Hvad saa han der, som kunde gøre ham saa henrykt? Hvad andet end hans eget

stolte Skib, hans savnede, hans tabte Lunkentus, der laa og gyngede i de blide Bølger inde ved Land. Lunkentus havde haft en god Styrmand, der kendte sit Bestik, Myren havde siddet til Rors som en hel Sømand og styret den lige Vej til den rigtige Havn. Ganske vist laa Lunkentus ikke ganske lige, og en Del af Ladningen havde lidt Havari. Men den Slags Ladning var der nok af i Spanien. Og Lunkentus gjorde mange Rejser endnu ladet med Sten, Myrer og glade Forhaabninger.

Forhaabninger er en let Ballast, der ofte kæntrer, men det gør ikke noget, naar blot Arbejdets Myre sidder til Rors og Livets Lunkentus til sidst naar den rette Havn.

DEN TAPRE WALTERS ANDET EVENTYR

SOM HAN OPLEVEDE EN DAG I SUKKERLANDET VED HIMMELBAKKEN

Ja, vist har du det godt og hyggeligt derinde, hvor du kan sidde og varme dine Hænder ved Kakkellovnen. Sid kun der og driv, du blødagtige Dreng, og le ad de andre, der er tossede nok til at løbe om og lege i den kolde Vinterluft. Jeg vil sige dig noget, som du maaske ikke har tænkt paa før. Ingen blødagtig Dreng bliver en stærk Mand. Der er noget, der er værre end at fryse om Fingrene, og det er alle sine Dage at være en ynkelig Stakkel. Saadan en gjorde bedst i at sidde hele sit Liv i et Glasskab eller leve og dø paa en Badstuebænk. For Verden og Livet er ofte haarde at slaas med. Det duer ikke for en Dreng at have fint Frøkenskind, der ikke kan taale noget, for saa skal det ikke fejle, at han engang kommer til at døje ondt i Verden.

Men det er herligt, naar Solen skinner paa den hvide Sne, og Bjælderne klinger, og Mederne glider, og det gaar som et Lyn nedad den glatte Bakke ude ved Stranden. Den der fryser, kan have Lov at blive hjemme. Den der er bange, kan staa og se paa. Kælken har flinke Ben. Kælken behøver ingen Hest, og den trænger aldrig til Pisk.

Walter var af dem, der aldrig frøs, selv om han havde glemt Vanterne hjemme. Blev han rød om den lille Næse, saa pudsede han den og saa lige glad ud for det. Bed det i Fingrene, saa gned han dem mod hinanden og slog Armene overkors paa Brystet. Bange var han sjælden, naar han ikke havde gjort noget galt. Men da kunde enhver, han mødte, forskrække ham. Gud sætter altid et Mærke paa den, der har gjort noget galt, saa andre Mennesker straks kan se det. Det gjorde Gud med Kain, og det gør han med alle.

Ude ved den stejle Brink ved Stranden var der en meget høj Bakke, som netop fordi den var saa himmelhøj, kaldtes Himmelbakken. Dér turde aldrig nogen køre med Vogn, men Drengene kørte i Kælke der, og det saa morsomt ud. For Himmelbakken var ligesom delt i to Dele med et fladere Sted paa Midten, og hvem der var bange for at kælke helt oppe fra, begyndte i Steden for midt paa Bakken, for saa blev Farten ikke saa vild.

Nu var det en smuk Vinterdag, og Drengene kælkede af Hjertenslyst paa Himmelbakken. Nogle havde Smaapiger siddende foran sig paa

ALBERT ENGSTRÖM

Kælken, og da gjaldt det at styre sikkert i Svingene, og undertiden skete det, at Smaapigerne gav sig til at skringe. „Du skal ikke være bange, det gaar nok,“ raabte Drengene. Og godt gik det, helt langt ud paa Isen. Men saa hændte det ogsaa sommetider, at de slog en Kolbøtte i Sneen, og en tabte sin Hue, og en slog sig og fik Næseblod, men det var ikke saa farligt. Lidt efter saa man dem begynde paa en frisk, og det var lige morsomt for det.

Walter havde til Jul faaet en Kælke, som der ikke var Mage til. Den var jernbeslaet, kunde styres med Tømme, hvis man ikke foretrak at styre den med Hælene, og hed Pukki-Bukken, fordi den kom foran alle andre Kælker paa Bakken og stangede dem i Ryggen. Pukki og Walter, de passede sammen. Du skulde set dem paa Himmelbakken! Der kom de flyvende oppe fra den øverste Top, saa Sneen hvirvlede som Skyer omkring dem. Prægtigere Kælke kunde man ikke se, og Walter var meget stolt af Pukkis Bedrifter.

Ved Siden af Himmelbakken var der en høj Skrænt, hvor der ingen Vej var traadt, og den kaldtes Sukkerlandet, for den, der kørte ned ad den, han kørte lige ind i Snedriverne, saa det var ikke mer end netop, at hans Hue kunde ses over Sneen. Derhen vovede næppe nok de allertapreste fra Himmelbakken sig. Men Walter stoledes paa sin Pukki og foresatte sig at gøre et Strejftog ind i Sukkerlandet.

Som sagt, saa gjort. Alle Dreng og Piger saa det med Undrer. Walter klavrede op, og Pukki fulgte ham som en Hund. Da de var naaet saa højt, de kunde, tog Walter Tømmerne, satte sig og kommanderede Marsch! Pukki adlød med Stævnen lodret nedad. Hejda, saa gik det med Pilens Fart lige ind i det Indre af Sukkerlandet. . . . Ligestraks saa man ikke andet end Walters Hovede, saa kun hans Hue, til sidst saa man ikke mere . . . Pukki og Walter var forsvundne i Snedriverne.

Walter lukkede Øjnene, idet han forsvandt. Han mærkede, at han sank og sank, som naar en vingskudt Krage falder ned fra Birketræets Top, og saa kom der et kraftigt Stød. Da Walter saa op, stod han og Pukki udenfor et stort Slot af Is med høje, skinnende Søjler og store Sale af det

blankeste Sølv. Der kom Snekongen ud af Slottet, i Ulveskindspels med et langt Skæg af Rimfrost, og han førte Snedronningen ved Haanden; hun havde langt hvidt Klædebon og en Krone af Isdianter i Haaret. — „Velkommen i mit Rige!“ sagde Kongen. „Nu er du her og slipper ikke mere herfra. Jeg kan godt lide saadan nogle raske Dreng som dig, jeg vil beholde dig som min øverste Spektakelmager, og Pukki og du skal nyde stor Ære.“

„Jeg takker for Æren,“ svarede Walter, „men lidt varm Mad vilde ikke være af Vejen, det er længe siden jeg fik noget at spise.“

„Kom,“ sagde Snekongen, „saa skal jeg dyppe dig i en Vaage med iskoldt Vand, og du skal faa det dejligste Flødeskum, som du aldrig før har smagt, for det er pisket af frossen Dugg, og i Stedet for Sukker er der strøet stødt Is paa.“

„Nej Tak,“ sagde Walter, „jeg tror alligevel, jeg er mæt.“

„Aa, din lille Kanaille!“ sagde Kongen krænket, „jeg skal lære dig at forsmaa mine gode Gaver. Kom herhen, Snedronning! Aand paa denne Vildbasse, og forvandl ham til en flyvende Snefugl i vort uendelige Rige.“

Nu aandede Snedronningen koldt som en isnende Nordenvind, og i det samme blev Walter forvandlet til et lille Snefugl, der hvirvledes om blandt Millioner andre Fnug i det vældige Himmelrum. Det var paa een Gang morsomt og meget sørgeligt, men Walters største Bekymring var at faa at vide, hvad der var blevet af Pukki. . . .

I det samme slog han Øjnene op og mærkede, at han laa hjemme i sin egen Seng, og at han var tung i Hovedet. Ved Sengen stod hans Fader og Moder og Søskende og da de saa, han vaagnede, sagde de: „Gud ske Lov, nu kommer han sig!“

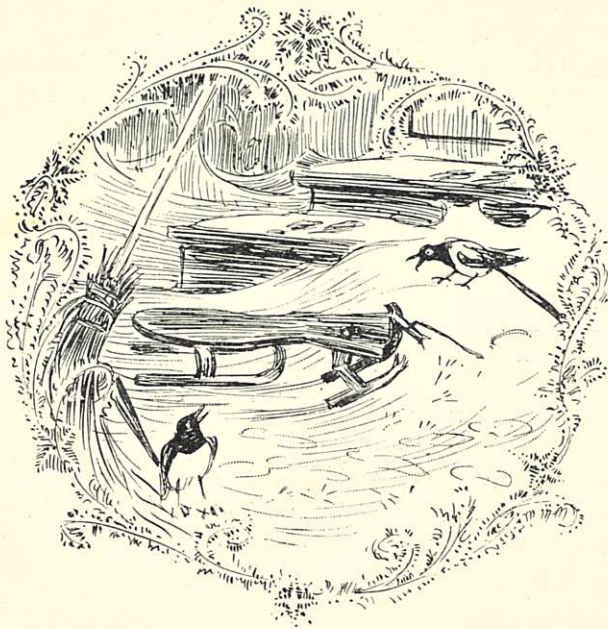
„Hvad?“ sagde Walter og rejste sig op. „Kørte jeg ikke med Pukki i Sukkerlandet? Mødte jeg ikke Snekongen, der vilde dyppe mig i en Vaage, og Snedronningen, der forvandlede mig til et Snefugl? Hvordan er jeg da kommet herhen?“

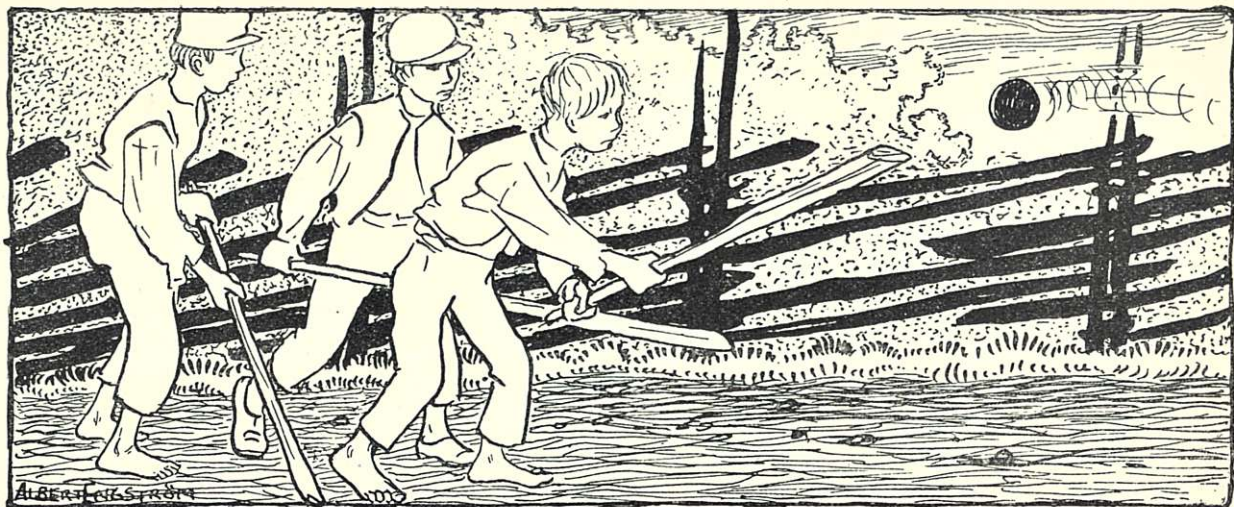
„Min kære Dreng,“ sagde hans Fader, „du snakker hen i Taaget. Har du glemt, at du kørte, som du var gal, med Hovedet foran, ned ad den høje

Bakke? Der stødte du Hovedet mod en Træstub, og dine Kammerater trak dig op af Sneen. Det øvrige har du drømt, men lig nu stille med Omslag paa Hovedet, saa bliver du snart rask igen.“

„Men hvor er Pukki?“ spurgte Walter, der knap kunde tro det, de fortalte ham.

„Pukki staar ved Køkkentrappen med knækket Næse,“ sagde hans Fader.

DEN TAPRE WALTERS TREDIE EVENTYR

DER HENDTE, DA WALTER SLOG TRILLE

Nu blev det Foraar, og Vejene begyndte at tørre. Endnu var der for vaadt paa Engen til at spille Bold. Sjip, sjap, sagde det under Drengenes Støvler, naar de løb paa Grøftkanten. Men paa den anden Side Leddet var Vejen saa glat som et Stuegulv, og der plejede alle raske Drengene at slaa Trille Lørdag Eftermiddag.

Jeg ved ikke, om du har set en rigtig god Trille. Den kan være stor eller lille, ligesom man vil, men den maa være af Træ, der ikke let revner, og den maa være cirkelrund og ganske jævn i Kanten, ellers løber den skævt, og saa gaar den Pokker i Vold. Den maa ikke være for let, for saa løber den for kort eller triller i Grøften; men den maa heller ikke være for tung, for saa er der ingen, der kan magte den. Og naar man ser den trille, saa triller den med to Bevægelser paa een Gang, for det første drejer den sig om sin egen Akse, ligesom et Hjul, og dernæst løber den, ligesom Hjulet, fremad med det samme, saa for hver Gang den har drejet sig en Omgang rundt, har den løbet ligesaa langt et Stykke fremad, som et Baand er langt, der gaar akkurat en Gang om den. Der var engang en Urmager, der vilde vide nøjagtig, hvor langt han kørte. Da satte

han en Indretning paa sit Vognhjul, saa for hver Gang det drejede rundt, smækkede det i en Staal-fjeder. Fjederen satte et Ur i Gang, og hver Gang Fjederen smækkede, gik Uret et Sekund frem. Nu vidste Urmageren, at hans Vognhjul var fem Alen i Omkreds, og han vidste, at der gaar 18,000 Alen paa en svensk Mil. Da han kom derhen, hvor han skulde, saa han, at Viseren paa Uret var gaet en Time og 50 Minutter frem. Hvor mange Gange havde saa Hjulet drejet sig? Og hvor langt havde Urmageren kørt?

Man kan lære noget af alting. Selv af en Trille.

Walter havde en Trille af Birkerod eller Masur, der er haard og tung, og bedre Træ gives der ikke til Triller. Jonas havde skaaret den til efter Cirkelmaal, ganske rund og glat, saa den skinnede. Det var en storartet Trille, det sang i den, naar Walter kastede den. Huj, sagde Trillen, og saa fløj den henad Vejen, saa man knap kunde se den. Saa morede Walter sig med at maale, hvor langt den fløj i et eneste Kast, og det viste sig, at den løb 160 Alen, inden den standsede. Nu vidste han, at Trillen var to Kvarter eller en halv Alen i Omkreds. Hvor mange Gange havde Trillen saa drejet sig?

Der var ikke Mage til Trille i hele Landsbyen. Walter gav den Navn og kaldte den Kurre. En Nat drømte Walter, at han kastede Kurre med forfærdelig Kraft, og Kurre trillede rundt omkring hele Jorden tilbage til det Sted, hvor Walter stod. Jeg gad set den, der kan gøre ham det Stykke efter.

En anden Gang drømte Walter, at han kastede sin Trille højt op i Luften, ja saa højt, at den ikke mere blev draget ned til Jorden af Tyngdeloven, men gav sig til at snurre i en Cirkel rundt om vor Planet ligesom Maanen gør, og saa kigede Folk op paa den fra Jorden og spekulerede paa, hvad Kurre dog kunde være for et mærkeligt Himmellegeme.

Men nu var der ikke Tid at drømme, for alle Drengene var allerede ude paa Vejen med deres Triller, og Walter kom bagefter, for Skomageren tog Maal af ham til ny Støvler. Da det var overstaaet, tog Walter Benene paa Nakken. Der var saa kønt der ude ved Leddet, hvor Vejen drejede ind i Skoven. Granerne stod med deres tætte Grene og saa til, mens Børnene legede og Myggene dansede i Aftensolen, Birkene stod der saa foraarsspæde og unge, og deres Blade var ikke meget større end Museøren, og deres fine Grene gyngede, hver Gang Bogfinken eller Rødkælken kvidrende satte sig paa dem. Ikke langt fra Vejen var der en Myretue i Skovbrynet, og de smaa brune Myrer slæbte nyt Tømmer til deres Stuer og Sale; hver tog en Grannaal i Munden og trak af alle Kræfter sit Læs baglænds, til Kammeraterne kom og hjalp dem. Skovløberens Hus laa ogsaa lige ved, og hans to smaa Piger, der altid lukkede Leddet op for Vogne, sad nu paa en Sten for at se paa Drengene, og den største af Pigerne havde i Skoven plukket en Kurvfuld Tranebær, som hun gerne vilde sælge, men nu sad hun med dem under Forklædet, for at ikke de begærlige Drengene skulde se dem og spise dem allesammen.

Da Walter kom, var hans Parti allerede slaaet næsten helt tilbage til Leddet, der var den yderste Grænse til den Side, og det blev anset for en stor Skam. Naar man slaar Trille, deler Drengene sig nemlig i to Partier, der søger at drive hinanden tilbage og selv vinde frem. Det gaar i

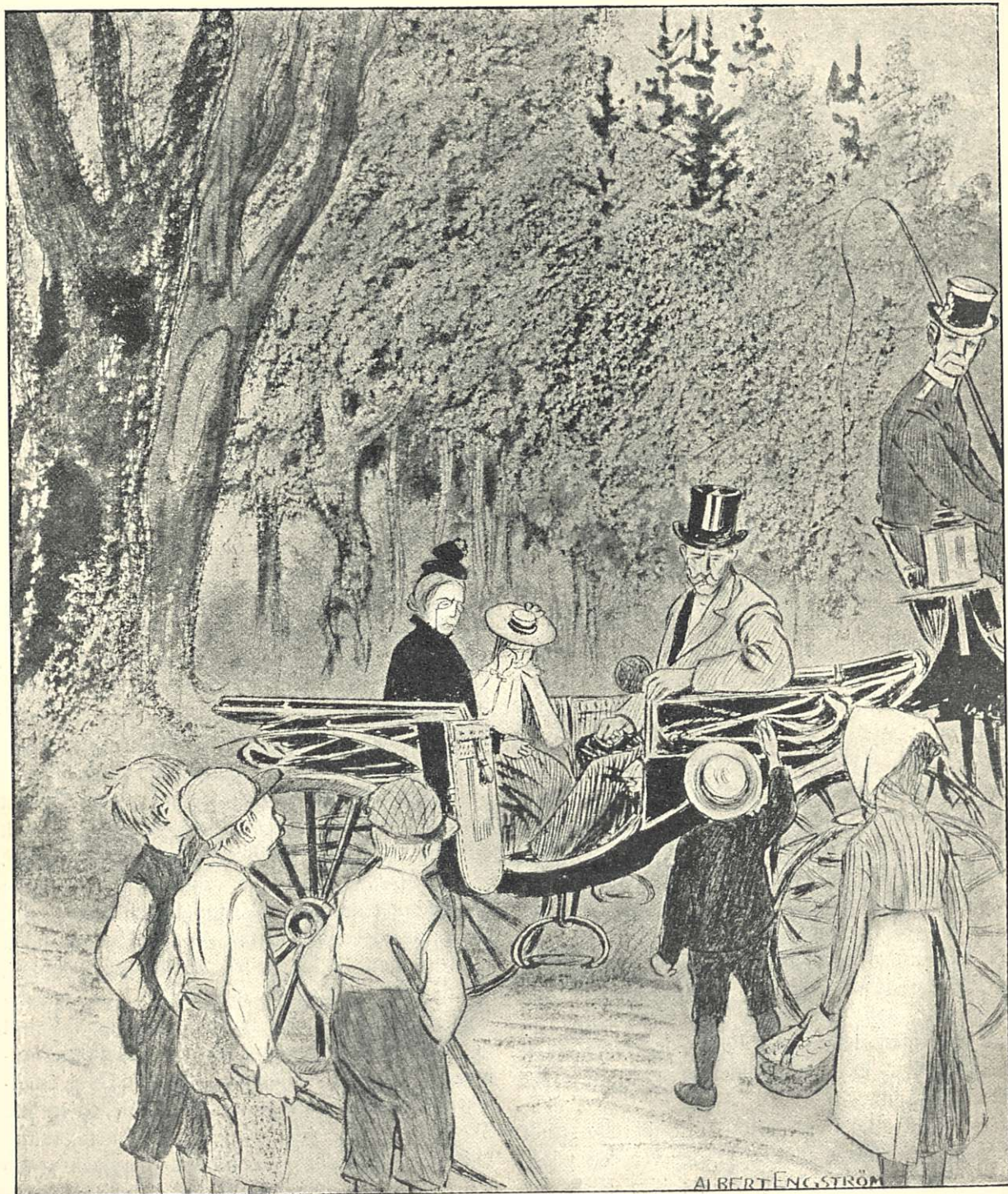
Regelen saadan til, at naar det ene Parti kaster Trillen, driver det andet Parti den tilbage med Boldtræer eller Kæppe, og søger at drive den saa langt bort som muligt. Alt eftersom Trillen saa drives frem og tilbage, følger det Parti, der slaar den, med og vinder ligesaa langt frem som den. Men naar Trillen bliver liggende paa Siden, raaber man: „Trillen er død!“ og saa maa ingen slaa den mere, før den bliver kastet paa ny.

Drengene havde nu som sædvanlig delt sig i Kristne og Hedninger, og Walter hørte, med Skam at tale om, til Hedningene. Men de var nu nær ved at lide et stort Nederlag. Da Walter kom, raabte de allesammen, at nu vilde de ikke slaa med andre Triller end Kurre. — „Bilidt!“ — raabte Walter, tog Trillen lige imellem højre Tommelfinger, Pegefinger og Langemand og kastede af alle Kræfter. Som en Pil susede Kurre henad Vejen, de Kristne søgte at stoppe den, men Kurre sprang over deres Stokke et langt, langt Stykke, og det var ikke muligt at standse den. Nu var det de Kristnes Tur at blive slaaet tilbage. Hedningene opløftede et Sejrsraab, og Walter saa sig om ligesom Cæsar i Slaget ved Pharsalus. Han var ikke saa lidt stolt af Kurre.

Nu prøvede de Kristne at kaste deres Trille og generobre deres tabte Lande. Men det gik dem kun daarligt; deres Trille blev slaaet tilbage, de blev drevet længere og længere bort, næsten en Fjerdingvej, og var ikke ret langt fra det andet Led. Havde Hedningene drevet dem helt derhen, saa havde det været ude med de Kristne.

„Pas paa, der kommer en Vogn!“ raabte en af Hedningene. Men Walter hørte ikke noget, saa ikke noget, og tænkte ikke paa noget, uden hvordan han skulde faa de Kristne jaget hen til Leddet. Han slyngede saa Trillen med vældig Fart, den stødte imod en Sten, sprang i Vejret og faldt ned i Vognen lige midt imellem Amtmanden og hans Kone, der sad i den. Men imellem dem sad en lille Pige, der hed Adele, og en lille Skødehund, der hed Moppe, og Kurre ramte Moppe i Hovedet, saa Moppe snappede efter Vejret, strakte Benene fra sig og var død paa Stedet.

Nu holdt Vognen stille, Amtmanden stak et vredt Ansigt ud af Vognen og raabte: „Hvad er

det for en Knægt, der kaster sin Trille ind i min Vogn?“

For at sige Sandheden, saa blev Walter i første Øjeblik saa forfærdet, at han løb ad Skoven til. Men da han hørte Amtmanden skænde paa hans Kammerater og true dem med Arrest og Ris, slog Samvittigheden ham og han listede igen frem, gik hen til Vognen og sagde: „Det var mig, der kastede Trillen. Maa jeg saa faa Kurre tilbage?“

„Naa, saa dig var det, din Kanalje!“ sagde Amtmanden. „Sæt dig op i Vognen, saa kan du gøre Kurre Selskab!“

Der hjalp ingen kære Mor, Walter maatte sætte sig op i Vognen, og den lille Pige græd over Moppe, og Walter græd over Kurre, og Skovløberens Børn stod forgæves og nejede ved Leddet med deres Tranebær, og Kristne og Hedninger stod raadville, og Kusken piskede paa Hestene, og saa gik det ad Byen til. Da de kom til Byen, sagde Amtmanden: „Sæt Drengen og hans Kurre i Arresten.“

„Kære Hr. Amtmand,“ bad Walter, „sæt mig ikke i Arresten! Der sidder en Tyv med Jernlænker om Armene, jeg er bange, han skal stjæle min Kurre.“

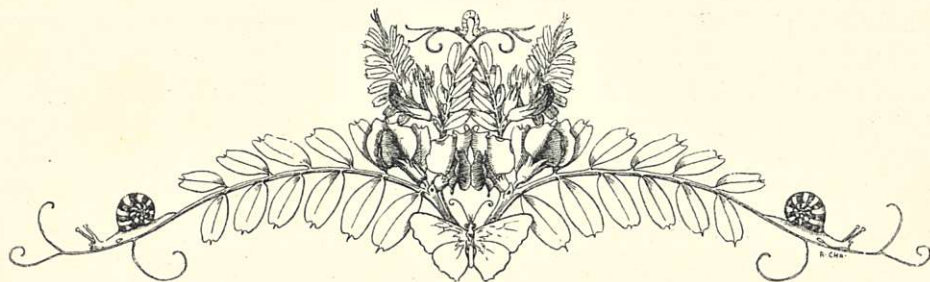
„Nej, sæt ham ikke i Arresten,“ bad den lille Adele. „Jeg vil gerne tilgive ham alt; han har ikke ment noget ondt.“

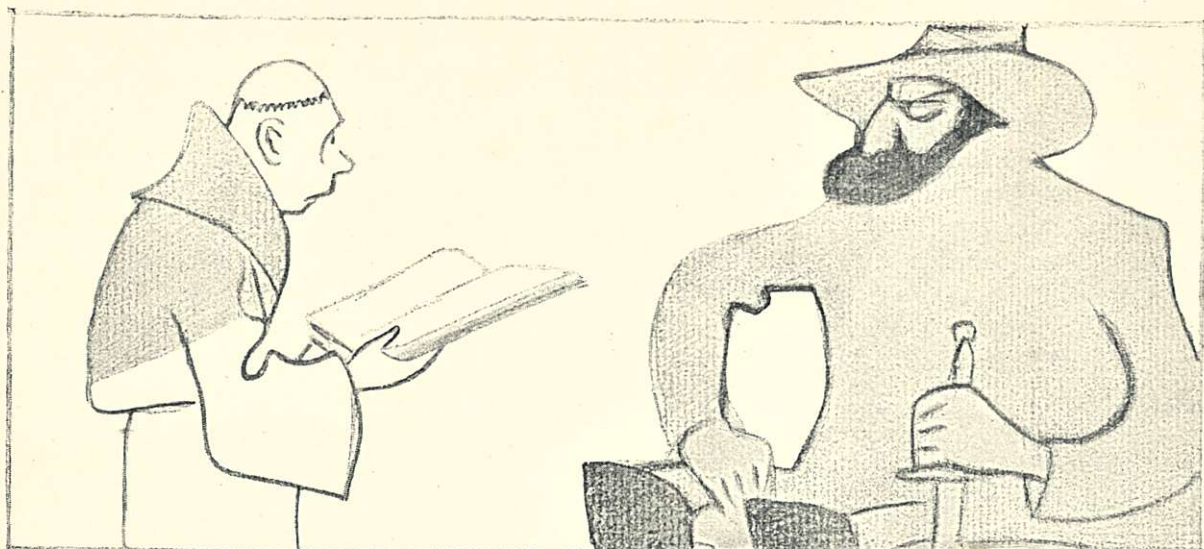
„Naa, siden du beder for ham,“ sagde Amtmanden, „og siden han selv har tilstaaet sin Forseelse, vil jeg tilgive ham. Men sin Trille faar han ikke mere igen, den skal begraves i Haven ved Siden af Moppe, og saa bliver det Trillen, der bliver dømt til Døden, fordi det er den, der har slaaet Moppe ihjel.“

Som sagt, saa gjort. Walter slap løs og græd bitterlig over sin Trille, til Jonas omsider lovede at lave ham en ny. Det var alligevel bedre end at sidde i Arresten sammen med Tyven. Og lille Adele fik gravet en Grav i Haven til Moppe, og der blev ogsaa Kurre begravet. Og Walter og Amtmandens Adele blev saa gode Venner, at de sammen lavede følgende Gravskrift, der blev hugget ind i en Sten paa Graven i Haven:

HER HVILER MOPPE OG KURRE
SAA GOD EN HUND OG SAA DEJLIG EN
TRILLE FINDES IKKE
I VERDEN.

Og saa plantede Walter og Adele Blomster paa Graven. Og Myrerne fra Skoven kom løbende for at læse Indskriften, og Myggene dansede hver Aften Fandango i Solskinnet over Moppes og Kures Grav.

DEN TAPRE WALTERS FJERDE EVENTYR

NAAR MAN ER DOVEN, GAAR DET UD OVER HAARTOPPEN

u var det paa Tiden, at Walter kom i Skole. Han var jo seks Aar gammel, han kunde sejle i et Trug, spille Trille, køre i Slæde og andre nyttige Ting. Endvidere kunde han i sin Billedbog kende Løver og Tigre, Elefanter og Næshorn, for ikke at tale om hans nære Venskab med Caro, Bravo, Putte og Kykkeliky. Men gjaldt det at læse i en rigtig Bog, ordentlig trykt med Titelblad, Bind og smaa og store Bogstaver, ja, da kunde Walter ikke se andet i Bogen end nogle underlige Streger, den ene krum, den anden lige, og alle sorte som Fluer. Walter syntes, det var det unyttigste i Verden at lære at læse. Han havde hørt, at Røverhøvdinge og andre tapre Mænd i gamle Dage hverken kunde læse eller skrive. „Naar jeg bliver stor,“ sagde han, „saa tager jeg min lange Sabel og ridser mit Bomærke, hvor mit Navn skal staa, og naar der er noget, jeg skal læse, sender jeg

Bud efter en Munk, der kan læse det for mig, det gør de andre Røverhøvdinge.“

„Men, kære Walter,“ sagde hans Moder, „du vil da ikke være en Røver og slaa Folk ihjel eller tage deres Ejendom fra dem. Det er Synd, min Dreng. Og for Resten er der ingen Munke her i Landet.“

„Er her ingen Munke, saa er der da Skole-dreng,“ svarede Walter. „Dem befaler jeg at læse for mig.“

„Men hvis du ikke kan læse, bliver du holdt for Nar,“ sagde Faderen. „Du bliver saa dum som en Gaas, og alle kloge Dreng vil le ad dig. Alt det gode og nyttige, der staa i Bøgerne, faar du ikke at vide, og Guds Ord lærer du ikke, og alle de morsomme Eventyr kan du ikke læse. Koen, der gaar i Engen, brøler ad dig: „Jeg er bedre end du.“ Caro, der knurrer paa Trappen, bjæffer ad dig: „Jeg er klogere end du.“ Naar du gaar i Skoven, raaber Træerne til hinanden: „Der gaar den

dumme Walter, der ikke kan læse.“ Den mindste Sommerfugl, der flager om mellem Blomsterne, siger til dig: „Jeg kan alt, hvad jeg skal kunne, men det kan Walter ikke, og han kunde dog sagtens lære det, hvis han ikke var doven.“ Der gaar du gennem Verden som et unyttigt Væsen, og alt i Naturen og alle fattige Børn raaber til dig: „Aa, hvis vi blot kunde have lært at læse; vi vilde ikke have været saa dumme, som Walter var.“

„Men jeg vil ikke læse, jeg vil løbe og lege hele Dagen!“ raabte Walter.

„Hvor er din Vilje?“ sagde Faderen. „Din Vilje sidder i Moders Lomme. I Morgen begynder du at læse med Mor Susanne, og dermed Punktum.“

Om Aftenen, da Walter gik i Seng, tænkte han: „I Nat vil jeg ikke sove, og naar alt er stille, flygter jeg ud i Skoven; der træffer jeg nok en eller anden Røver, og ham beder jeg lære mig at blive Røverhøvding, naar jeg bliver stor. Det er meget morsommere end at læse.“

Ligesom han tænkte dette, fik han Sand i Øjnene, og Ole Lukøje kom, og Walter sov som en Steen til den lyse Morgen.

Da Klokkeren var syv, kom hans Moder hen til hans Seng. — „Staa nu op og klæd dig paa, saa følges vi ad i Skole,“ sagde hun.

Walter gav sig til at græde.

„Du skal ikke græde,“ trøstede Moderen. „Det er jo ikke værre for dig end for alle andre. Lad os blot prøve, saa skal du se.“

Hvad var der at gøre? I Skole maatte han jo, og han fulgte med tunge Skridt sin Moder til den frygtede Mor Susanne. Hun var en hamper gammel Kone, saadan som Lærerinder undertiden bliver, naar de længe har herset med dovne Dreng. Hun gik med Hue og havde en brun Trøje paa og et Par grønne Brillen med Messingstel, der klemte hende om Næsen. Hun sad i en høj Lænestol ved Bordet, og ved Siden af sig havde hun en Strikkestrømpe, et Nøgle Uldgarn og et Ris. Ved Bordet sad fire andre Børn, to Dreng og to Piger. I Stuen stod et stort Skab, paa Væggen hang to Billeder af Bibelhistorien, det ene var Absalon, der hang fast i et Egetræ med sit lange Haar, det andet forestillede Haman, der blev hængt i en Galge. Endvidere hang der Tavler med Bogstaver og Tal og mindst fire Navneklude,

som Skolepigerne havde syet. Paa en Stol henne ved Skabet sad en Mops, der var temmelig arrig og knurrede ad Walter til Velkomst.

„Kære Mor Susanne,“ sagde Walters Moder, „De vil nok være saa god at lære min Dreng at læse. Er han doven, saa spar ikke paa Riset, han vil takke Dem for det, naar han bliver stor.“

„Naa, naa,“ sagde Mor Susanne, „Riset behøver vi dog maaske ikke; jeg ser, Drengen har rart langt Haar.“

Det løb Walter koldt ned ad Ryggen, da han hørte tale om sit lange Haar, som han før aldrig vilde have klippet. Og da han saa saa' paa Mor Susannes lange, magre Fingre, ønskede han af Hjertet, at hans Hoved var saa kortklippet som en russisk Soldats. Nu gik ogsaa hans Moder sin Vej, og saa begyndte de lige straks paa Læsningen. Det var jo nok lidt svært i Begyndelsen, men det gik da, for Walter kunde ikke glemme det lange Haar og de endnu længere Fingre, der truede med at tage et Tag i det.

Det gik derfor ganske godt en Tid. Saa fik Walter nyt Mod og tænkte: „Jeg er en Mand, og Mor Susanne er ikke andet end en Kone. Hun tør saamænd ikke røre mit lange Haar, hun er nok bange for mig.“

I det samme kørte en Vogn forbi, saa Ruderne klirrede. Straks smed Walter Bogen og løb hen til Vinduet for at se ud. „Hvad er der, Dreng!“ raabte Mor Susanne. Men Walter lod, som om han ikke hørte det. Han saa og saa, til han trykkede Næsen flad mod Ruden.

„Naa saa du er af den Slags!“ sagde Mor Susanne. Og uden videre Omstændigheder rejste hun sig, gik to Skridt, og de lange magre Fingre gjorde et Greb i det store dejlige Haar og ruskede i det med saa øvet Haand, at det ikke kunde gøres bedre. Og saa blev Walter ved Haaret trukket tilbage til Bordet. Der hjalp ingen kære Mor.

Walter skar nogle forskrækkelige Ansigter og følte sig højlig krænket. — „Jeg vil hjem til Fader og Moder!“ raabte han. „Jeg er her kun paa Prøve.“

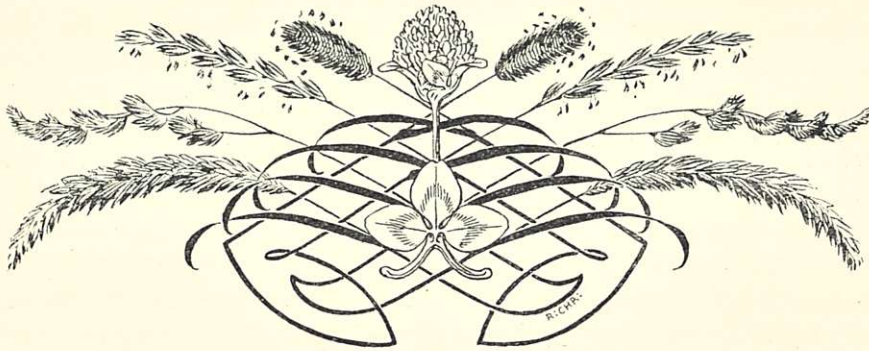
„Ja, saa er det godt, du har prøvet det!“ sagde Mor Susanne. „Vær nu en anden Gang lydig og opmærksom, saa bliver du fri for at blive trukket i Haaret, min Dreng!“

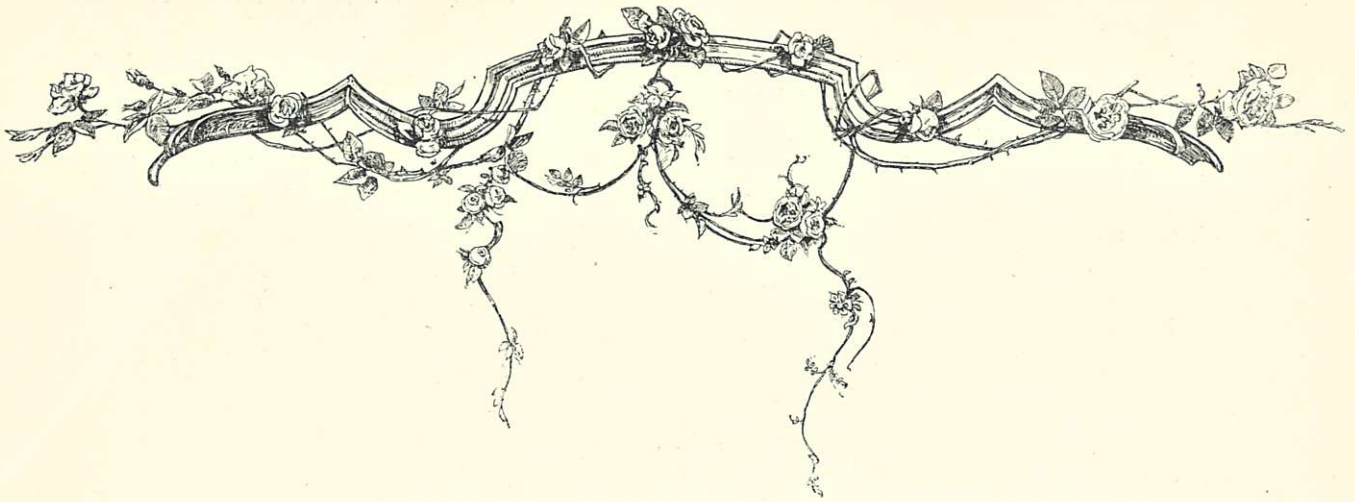

ALBERT ENGSTRÖM

Walter betænkte sig. — Lader jeg mit Haar klippe, tænkte han, saa er det ikke umuligt, jeg faar det ækle Ris at smage. Men sæt, jeg nu gav mig til at læse ordentlig! Ikke for Risets Skyld! Jeg er saamænd ikke bange for Riset! Jeg er ikke en Smule bange for Riset! Men det var dumt at

blive saa dum! Saa Køerne syntes, de var bedre end jeg. Og saa Caro bjæffede ad mig. Og saa de andre Drengene kunde le ad mig og sige: „Se, der gaar den dumme Walter, der ingenting kan!“ Jeg skal vise dem, at jeg kan. I Morgen den Dag skal jeg læse ordentlig!

DEN TAPRE WALTERS FEMTE EVENTYR

DA WALTER VILDE VÆRE ROBINSON

Mor Susanne var en udmærket Kone. Hun havde et mærkelig heldigt Greb paa at lære dovne Drengene at læse. Hver Gang hun strakte sine lange, magre Fingre ud efter Walters Haartop, blev han i en Fart forbavsende flittig. Snart begyndte ogsaa Hanen i A.B.C-bogen „at lægge Æg“, og Walter fandt snart, at Bolscher smagte bedre end at blive rusket i Haaret. Men først lærte han:

A. B. C

Pigen faldt i Sne

Walter han faldt med . . .

Og saa lærte han de andre Bogstaver. Stavningen kostede sure Miner, men da han fik en fin Pegepind, gik Indenadslæsningen snart som en Leg. Den Dag Walter kunde læse rent, flottede Mor Susanne sig og gav Børnene Sirupsbrød. Aldrig før havde Walter med saadant Velbehag bestragtet hendes lange Fingre.

Nu gik det rask med Abcbogen og den lille Katekismus. Ja, det kunde ske, at Walter læste morsomme Historier hjemme, naar han havde fri. Det begyndte at gaa op for Walter, at Mor Susanne ikke havde trukket ham i Haaret for sin Fornøjelses Skyld.

En Dag fandt han oppe paa Loftet en gammel

Bog uden Bind. Der stod fortalt om Robinson Crusoe, der løb bort fra sine Forældre og kom til en ubeboet Ø, hvor han maatte klare sig helt alene i mange Aar. Det var meget mærkeligt. Walter vilde gerne have været i Robinsons Sted. Han tænkte slet ikke paa, hvor bittert Robinson angrede, at han var løbet bort fra sit gode Hjem.

Walter læste og læste. Jo mere han læste, jo morsommere syntes han, det maatte være at leve ligesom Robinson. I Bogen stod blandt andet, at Robinson var klædt i Skind fra Top til Taa. Til alt Held laa der paa Loftet en gammel Faareskins Pels. Walter vendte det laadne ud af Pelsen og tog den paa. Da kan det nok være, han saa ud af noget! Og henne i Krogen laa der blaa Tutter af Sukkertoppapir, og i en Kurv laa Fjer af pillede Fugle. Walter prøvede en Tut, pyntede den med skinnende Urfuglefjer og fandt, at den passede udmærket til Hjelm. Derpaa tog han en Tot Blaar og lavede sig et vældigt Skæg, som han bandt fast med Seglgarn om Ørene. Saa knejsede han og saa rigtig vild ud.

Det var en Aften lige i Begyndelsen af Sommeren. Hans Søster Lotte kaldte ham til Aftensbordet, og han var nødt til at gaa ned. Hurtig, Pelsen hen i Krogen, Tuten ved Siden af. Men den Aften var Walter meget tankefuld. Om Natten lukkede han ikke et Øje. Aa, du lykkelige Ro-

binson, tænkte han ved sig selv. Saadan en Mand vilde jeg ogsaa gerne være, — bo ude i Skoven, selv bygge mit Hus, selv lave min Mad og skyde alle Skovens Dyr med min Flitsbue. Aa, du lykkelige Robinson! Du flinke, du tapre Robinson, aldrig faar jeg det saa morsomt som du!

— Men om jeg nu løb min Vej! sagde Walter lidt efter til sig selv. Ved den Tanke begyndte hans Hjerter at banke stærkere. Han satte sig over Ende i Sengen. Alle sov. Frederik havde lagt sit runde hvide Ben ud over Vuggens Kant, og Kykeliky snorkede, saa det kunde høres over hele Gaarden. Udefra skinnede den lyse Nat ind gennem Vinduerne. Man kunde tydelig se Rønnens hvide Blomster i Haven, og ude i Skoven kunde man høre Droslen slaa.

Walters Hjerter bankede stærkere og stærkere. Til sidst kravlede han ganske stille ud af Sengen og klædte sig paa. Ingen vaagnede. Han gik igennem Stuerne. Da han gik forbi Buffeten, tog han forsigtig et Stykke Knækkebrød og en Stump Ost. Derpaa listede han sig lige saa stille opad Loftstrappen og fik fat paa Pelsen og Sukkertoptutten. Bogen om Robinson tog han med for at se, hvordan han skulde bære sig ad, og saa gik det paa Hosesokker ned ad Trappen og ud ad Gadedøren.

Natten var skøn og frisk med sin lyse Himmel og Duggen i det grønne Græs. Walter gik ikke mere, han løb, som om han havde en ond Samvittighed. Snart var han ude i Skoven, og i det samme stod Solen op saa rød i Kinderne, som om den lige var bleven rusket i Haaret af Mor Susanne. Walter satte sig ned og gav sig til at spise Ost og Brød. Han var slet ikke søvrig. Han hørte Fuglene synge og syntes aldrig Hægebærrene havde duftet saa sødt.

Saa begyndte han at bygge sig et Hus. Han tog sin Foldekniv op af Lommen og skar lange Grene af de tætte Graner. De stiveste Grene stillede han op til Støtte, og med de mindre tættede han Væggene og tækkede Tag. Det varede ikke længe, før hans Granrishytte var i Orden. Der var en gammel Træstub til Bænk og en Sten til Bord. Sengen vilde Walter rede af Birkeblade og Bjørnemos. Det var mageløs morsomt. Walter brød sig

ikke det mindste om, at han fik Harpiks paa Fingrene.

Jeg skal sige jer, hvorfor Walter morede sig saa godt. Det er noget af det bedste i denne Verden at kunne hjælpe sig selv. Deraf bliver man glad og frisk til Mode, og jo større Hindringer man har overvundet, jo gladere er man bagefter. Men dertil kræves ogsaa, at man tænker lidt længer end til sin Næsetip. Men saa langt tænkte Walter ikke, Stakkel!

Da Hytten var færdig, trak Walter i Pelsen, tog Tutten paa Hovedet og satte sig paa Træstubben, der var hans Bænk, med Albuerne paa Stenen, der var hans Bord. Han var til Mode, som om han var kronet til Konge over hele Skoven. Skade, at han ikke havde et Spejl! Han saa meget vild ud, som han sad der og tænkte paa, hvordan han skulde regere sit nye Kongerige.

Han havde arbejdet stærkt, og den lille Mave begyndte at blive sulten. Osten og Brødet vilde nu have været Herreretter, men de var jo forlængst spist med god Appetit. Walter besluttede da at gøre som Robinson. Han gik ud i Skoven for at finde Kokosnødder.

Underlig nok var der ingen af den Slags Nødder i hele Skoven. Walter kiggede forundret op i Træerne, men de havde ikke andet at byde paa end friske Grankogler. I Mangel af bedre smagte han paa en, men den var saa klæbrig og bitter, at han spyttede den ud.

Naa, tænkte Walter, det er jo lige meget; jeg fanger mig en Lama i Stedet, den skal smage godt til Frokost. Saa tog han sin Flitsbue og gik paa Jagt. Nogen Lama saa han ganske vist ikke, men en Hare sprang let ind i Krattet, og det lille vevre Egern hoppede lystig om i Træernes Grene. Walter skød efter Haren, Walter skød efter Egernet, men det var uheldigt, han ramte ikke. Ærgerlig kastede han Buen fra sig. I det samme kom en lille Pige, der drev Køerne paa Græs. „Aa, vil du ikke give mig lidt Mælk?“ sagde Walter, for nu begyndte han at blive sulten for Alvor.

Da den lille Pige saa den underlige Skikkelse i den laadne Pels med Sukkertoptutten paa Hovedet, de vajende Fjer og det lange Skæg, gav hun sig til at skrigе og løb sin Vej. Hvor kunde hun tro andet, end at Walter var den fæle Skovtroll

ALBERT ENGSTRÖM

B.S.

i egen Person! Walter løb efter hende, og den stakkels Pige var vist daanet af Forfærdelse, hvis ikke Walter i det samme havde traadt i sin lange Pels og faldt og skrabede sin Næse paa en omstyrtet Birk.

Ja, hvad gavnede det nu Walter, at han var Konge over hele Skoven, naar Hans Majestæt ikke havde noget at spise? Det var saa tidligt paa Sommeren, at ikke engang Blaabærrene var modne endnu. Walter var glad over til sidst at finde nogle usle Tranebær, og det var alt, hvad Robinson fik at spise den Dag. Bedre Lykke en anden Gang! tænkte Walter, jeg maa se at finde en Fredag, saa bliver vi to og kan forsvare os imod de Vilde. Og saa redte han sin Seng af Bjørnemos og lagde sig sulten til at sove med Faareskindspelsen op om Ørene.

Imidlertid havde Walters Forældre søgt ham overalt og kunde ikke begribe, hvor Drengen var bleven af. De var allerede nær ved at tro, at han var faldet i Søen eller taget af Ulvene. Da kom den lille Hyrdepige løbende og fortalte skrigende, at ude i Skoven huserede der en frygtelig Trolde med laaddent Skind og et aflangt Hovede, akkurat som en Sukkertop. Og da der i Landsbyen var mange overtroiske Folk, der troede paa Trolderi, blev adskillige gamle Koner og Mænd næsten ligesaa forskrækkede som Vogterpigens. Flere af dem turde slet ikke gaa ud den Dag, men saa sig ængstelig om hver Gang Blæsten susede i de høje Graner. Men andre, der var modigere, bildte sig ind, at en bortrømt Forbryder havde skjult sig i Skoven, og besluttede at gaa derud om Natten, anstille en Klapjagt og fange Flygtningen.

Walter vidste ikke af noget og sov i Fred og Ro alle sin Maves Bekymringer bort, da Folkene fra Landsbyen opdagede hans Hytte og omringede den. De nærmede sig med stor Forsigtighed, bevæbnede med Stænger og Spader, og kiggede ind. „Ja, der ligger Knægten og sover,“ sagde Karlene til hinanden.

„Bi lidt,“ sagde en af dem. „Der ligger noget laaddent i Krogen; sæt, det var en Bjørn!“

„Lad os slaa ham ihjel, mens han sover, ellers bider han os!“ sagde en anden af Folkene.

I det samme drømte Walter om Menneskeæderne, der kom til Robinsons Ø og nær havde

stegt ham til Aftensmad. Drømmen var saa levende, at Walter foer op i Rædsel, og i samme Nu hørte han Karlene sige: „Lad os slaa ham ihjel!“ Hvor kunde Walter tro andet, end at det var Robinsons Menneskeædere, der vilde have ham til Steg? Hvor tapper han end var, saa tabte han nu Modet. Han tænkte ved sig selv, hvor skrækkeligt det dog var at blive ædt af andre, netop naar han selv var saa sulten, og hvad vilde hans Fader og Moder og Søkende sige, naar de hørte, hvor grueligt det var gaaet ham, stakkels Dreng! Ved denne Tanke gav Walter sig til at græde bitterlig, og kunde ikke sige andet end: „Kære Menneskeædere, spar mit Liv, jeg er saa mager at stege, det er længe siden, jeg fik andet at spise end Tranebær.“

„Hvad er det?“ sagde en af Mændene. „Det var ogsaa en Bamse! Jeg tror saa sandelig, det er Walter, som vi hele Dagen har ledt efter. Op med dig, Dreng, og hjem til dine Forældre! Skynder du dig ikke, saa kan jeg fortælle dig, at hele Skoven er fuld af de dejligste Ris!“

Walter rejste sig, meget flov, og de, der havde holdt ham for en Bjørn, var ogsaa flove. De bragte ham hjem i Optog, og for at gøre det rigtig højtideligt, gav de ham Faareskindspelsen og Sukkertophjelmens paa. Men Walters Forældre blev saa glade, at de ikke gav sig Tid til at skænde. „Din slemme Dreng,“ sagde de, „du har voldt os stor Angst, men det maa være din Straf, at du en hel Dag har maattet leve af Tranebær.“

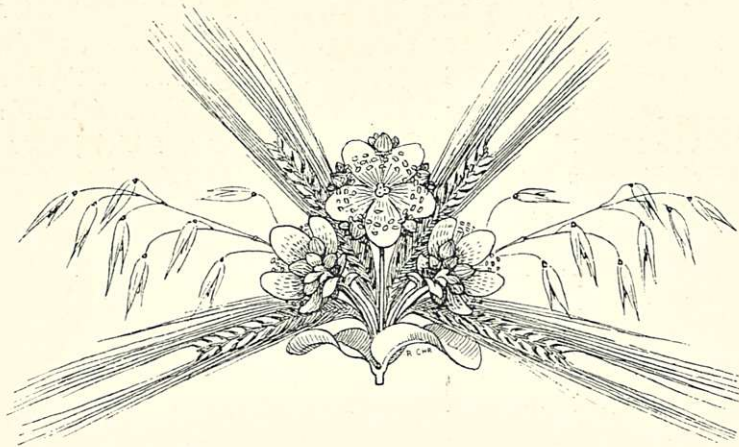
Walter kyssede sin Fader og sin Moder paa Haanden. Han vilde gerne have bedt om Forladelse, men han kunde ikke, han havde Munden fuld af frisk Hvedebrød. Han tænkte ved sig selv, at Kokosnødder og Lamaer kunde være gode nok, men i Øjeblikket vilde han sælge hele Robinsons Ø for et Stykke Smørrebrød.

Indvendig var han lidt flov, især da han var bleven mæt. Jeg ved ikke, om det er rigtigt at fortælle, hvad han gjorde næste Nat. Han listede sig endnu engang ud, stille og paa bare Ben, og saa gik det rask til Skovs. Han havde taget Tændstikker med og stak Ild paa den Granhytte, han havde bygget Natten før. Og saa stod han tankefuld og saa paa, at Luerne slog højt op imod Nattehimlen, saa de smaa Fugle i Træerne forskrækket flygtede

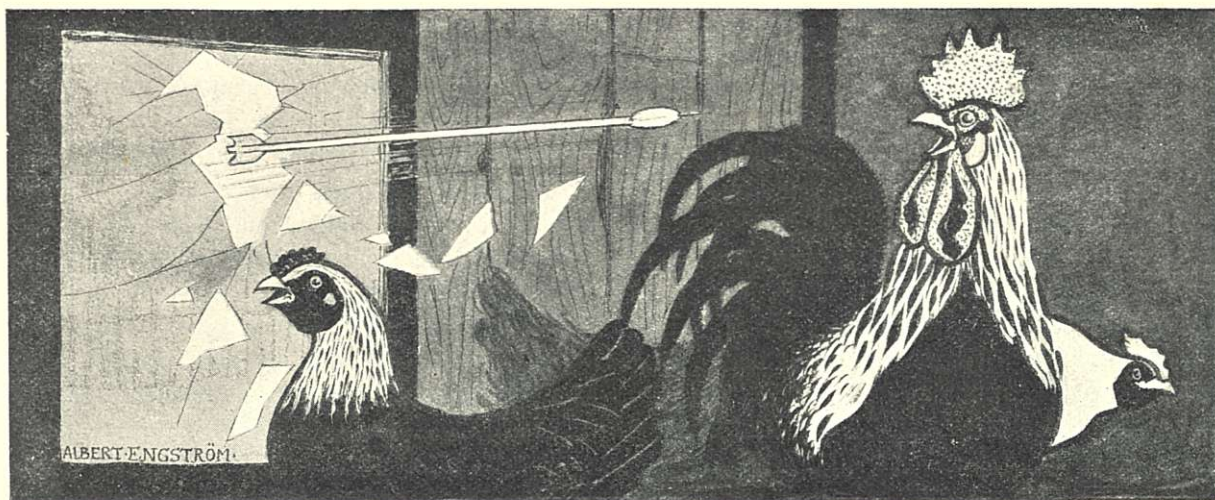
for Røgen, og Morgensolen af Forfærdelse gemte sit smukke Ansigt i en Sky. — Der brænder mit Kongerige! tænkte Walter ved sig selv.

Ja ja! Det var ikke det første Rige, der er gaaet op i Røg, og bliver heller ikke det sidste. Men

Walter listede forsigtig tilbage til sin Seng i den lune Stue, og trods alt hvad han havde døjet paa sin ubeboede Ø, undslap der ham endnu, da han trak Tæppet op om Ørene, et lille hemmeligt Suk: Lykkelige Robinson!

DEN TAPRE WALTERS SJETTE EVENTYR

HVORLEDES WALTER GIK PAA JAGT OG MÆRKE­LIG NOK SKØD FEJL

Nu var det Vinter, henad Foraaret, saa Sneen var haardt frossen om Morgenen. Walter havde faaet et Par Ski fra Uleåborg, og det var storartet morsomt at staa paa Ski paa den faste Sne. Snart gik det hen over Engen og snart over Søen, snart til Skoven og snart til Landsbyen. Nedad Bakkerne gik det med vældig Fart. Walter kunde ogsaa staa paa Ski der, og det var der ikke mange, der kunde. I Begyndelsen, mens han øvede sig, saa laa han der hvert Øjeblik, bums, med Næsen i Sneen og Benene i Vejret. Men efterhaanden gik det bedre, og til sidst kunde Walter staa paa Ski nedad Himmelbakken, som var saa høj, at Kirke­taarnet ikke var stort højere. Da kan det nok være Walter var „sej.“ — „Kan I gøre mig det efter?“ sagde han. „Nej, Du skal have Tak,“ sagde de andre Drengene. De foretrak at køre paa Kælke nedad den stejle Bakke.

Nu var det lige inden Paaske, og Drengene skulde have Paaskeferie, men een Dag endnu skulde de i Skole. Uheldigvis var det det dejligste Vejr den Dag, Solen skinnede paa Sneen, og Træerne var ganske hvide af Rimfrost. Walter kom i

en Fristelse, som han ikke kunde modstaa. Tidlig om Morgenen gik han ud med en Pakke Smørrebrød i Lommen og Flitsbue i Haanden for at staa paa Ski til Skoven. — Jeg vil paa Jagt! tænkte han. Det kan være, jeg møder en Ulv, saa skyder jeg den med det samme. Jeg har jo en Knappe­naal i Pilen. Jeg bliver ikke længe borte. Lek­tierne skal jeg nok faa læst.

Naa ja, den Gang mødte Walter ikke nogen Ulv, men det gjorde han en anden Gang, som du skal høre om i næste Historie. Nu saa han Rypernes Spor i Sneen mellem Birkene, og længere henne saa han Harespor. — Jeg kan lige saa gerne skyde en Hare, tænkte Walter. Den kan man ialtfald spise, og Moder bliver overrasket, naar jeg kommer hjem med Haresteg til Middag.

Hvor Harerne holder til, det er nu ikke godt at sige, men Walter fulgte Sporene, og ingen Morten Hare var at skimte mellem Buskene. — Jeg kommer til at lade mig nøje med en Rype, tænkte Walter. Den smager godt nok med Sauce, Agurker og Tyttebær til.

Mærkelig nok kunde Walter heller ikke faa Øje paa en Rype, kun Sporene saa han. — Jeg tror, jeg vil skyde et Egern, sagde han. Men jeg vil kun

skyde det ganske lidt i Snuden, saa det falder ned, og saa sætter jeg det i Bur og lader det hoppe i Hjulet. Det vil være noget for Lotte!

Ganske rigtig! Der hoppede netop et Egern i den høje Gran. Walter stillede sig under Granen og spændte sin Bue. Men Egernet hoppede fra Gren til Gren, og i lange Tider gemte det sig helt. Walter gik rundt om Træet, saa paa den ene Side, saa paa den anden Side, men det vilde aldrig lykkes at faa det rigtig paa Skud. Pludselig gjorde Egernet et langt Spring: vips var det ovre i et andet Træ, og væk var det.

— Nej, nu er det nok bedst, jeg kommer hjem, tænkte Walter, for nu var Smørrebrødet spist. Paa Vejen ser jeg maaske en Skade, den skyder jeg. Men skal saa jeg give Katten den, eller skal jeg slaa den op over Stalddøren? Jeg tror, jeg slaar den op. Det ser brillant ud! Saa siger Jonas hver Gang han gaar ud i Stalden: „Se, der er den Skade, Walter skød!“

Naa ja, det havde jo nok kunnet lade sig gøre, hvis Walter havde truffet en Skade. Men han traf ingen, og det ærgrede ham. Da han kom hjem, tænkte han: Jeg vil skyde til Maals efter Hønsehushvindet, saa kan jeg se, hvor langt Pilen kan naa.

Straks spændte han Buen, og vips, der fløj Pilen. Men den slog imod Muren og faldt ned igen. Det var da underligt, om jeg ikke skulde kunne træffe det Vindue, tænkte Walter og skød endnu engang og een Gang til. Til sidst ramte han. Krak, der gik Ruden, og Pilen fløj ind ad Vinduet og ramte Kykeliky, der i al Uskyldighed sad og gasede sig i Solen. Kykeliky! skreg Hanen. Da blev Walter bange og sjokkede ganske stille op paa sit

Værelse, uden Ulv, uden Hare, uden Rype, uden Egern, uden Skade, med Rudens Klirren i sine Øren og den ulykkelige Kykelikys Mord paa sin Samvittighed.

Det varede heller ikke længe, inden der blev Undersøgelse og Dom. Lektierne, ja, de var glemt og gik Pokker i Vold. Lena kom ind og sagde Gud forbarme sig, nu laa Hanen og droges med Døden! Walter kunde ikke negte det, han havde for Resten ikke for Skik at lyve. Naa, hvordan tror du, det gik? Til at begynde med fik Walter sin Faders gode Spanskrør at smage — det brugte man i de Tider — og det fik han for Kykeliky. Men for Lektierne fik han den Straf at blive inde og læse Lektier hele næste Dag, da Drengene havde Paaskeferie og morede sig af alle Kræfter.

Jeg synes endnu jeg kan se ham for mig, som han sidder der mod i Hu, med Haanden under Kinden og ser ud af Vinduet, hvor de andre Drenge kælker ned ad Himmelbakken. Nogle havde fejtet Sneen af Isen og løb paa Skøjter. — — Bogen ligger jo opslaaet, og der ligger flere Bøger ved Siden af, men det smager ikke den unge Herre at læse, mens Tankerne boltrer sig i Sneen med Kammeraterne. Stakkels Walter! Hvorfor skulde det netop i Gaar være saadan et dejligt Vejr, og hvorfor skulde Kykeliky netop sidde i Hønsehushvindet? Ingen kan sige saa nøje, hvor en Dreng løber, og hvor en Pil træffer. Det er bedst ikke at lade sig friste, saa længe Lektierne ikke er læst. Ellers kan det hælde enhver, at han løber til Skovs og skyder en Hane og faar Lov at sidde i Vinduet og se til, mens alle Kammeraterne tumler sig i Sneen.

Puots. lastenk. 3.

Topelius

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA

120 102 1579

